

FARK YARATAN YILDIZLAR

DEĞERLER
ÖZÜMÜZDÜR

FARK YARATAN YILDIZLAR

Fark Yaratan Yıldızlar

Sorgun Mehmet Akif Ersoy Ortaokulu

Proje Sorumlusu

Aylin DAĞ

Karikatür

Gülser ŞAHİN

Kapak Tasarım

Aylin DAĞ

Sayfa Tasarım

Yunus KARADAVUT

Eser İnceleme

Yusuf DEMİR

Emre KAYHAN

Yakup ARSLAN

Baskı

Mayıs 2019

FARK YARATAN YILDIZLAR

Değerler Özümüzdür.

İÇİNDEKİLER

Önsöz.....	6
Sunuş.....	7
Ayla.....	11
Arkadaşlık.....	17
Bahçemizdeki Gizemli İzler.....	23
Bir Gülüş.....	27
Sırlar Peşinde.....	33
Kardan Adam.....	39
Dürüst Olmak.....	43
Ağaçları Koruyalım.....	49
Anı Keşfediyor.....	53
Araştırma Ödevi.....	59
Çizgi.....	65
Dedektif Fatih.....	71
Empati.....	75
Su Hayattır.....	81
Mutlu Çocuklar.....	85
İlk Deneme.....	89
Arat'a Atılan Suç.....	93
Arda ile Mert.....	97
Bir Damla Su.....	101
Bir Yuva Kuruluyor.....	105
Birlik ve Beraberlik.....	111
Çevre Duyarlılığı.....	115
Damla Kendine Söz Veriyor.....	121
Define Avcısı.....	127
Doğamızı Koruyalım.....	131

Güzelliğin Sırrı.....	137
Köydeki Hayat	143
Verimli Ders Çalışma	149
Yaramaz Tavşan.....	155
Annem.....	161
Bayrak.....	163
Bir Kedinin Gözünden	165
Çanakkale Şehitleri.....	169
Çanakkale.....	171
Çevremiz.....	173
Doğamız.....	175
Doğruluk	177
Dost.....	179
Güzel Su.....	181
Hayvanlar.....	183
Dostluk.....	185
Hepimiz Kardeşiz.....	187
Benim Canım Öğretmenim.....	191
Dostum.....	193
Sabır.....	195
Sevgi.....	197
Selam Sana.....	199
Su.....	201
Şehirde Ne Arar	203
Teknoloji.....	205
Sabır.....	207
Tutun Hayata.....	209
Yapma.....	211

ÖNSÖZ

Çocuklar kendilerine has kişilik özellikleri ile doğarlar ve doğdukları andan itibaren de birbirinden farklı huy ve karakter özellikleri sergileyerek büyürler. Her çocuk nasıl fiziksel özellikleri ile diğerlerinden farklı ise, sahip oldukları yetenek ve yatkınlıklarıyla da başka çocuklardan farklıdır. Önemli olan bu yetenekleri fark ederek zamanında ve doğru yönlendirmelerle çocukların daha sosyal ve çok yönlü yetişmelerine katkıda bulunmaktır.

Çocuk mevcut olan doğal yeteneklerini istekleri doğrultusunda kullanabilirse keyifle gelişir ve o alanda başarılı olur. Öğrencilerimizin yazma alanındaki yeteneklerini destekleyici, kendilerine olan güvenlerini arttırıcı bu projenin gerçekleşmesinde görev alan tüm arkadaşlarımla birlikte her öğrencimizi bireysel bir değer olarak görüyor ve bu değerleri işleyerek yeni ufuklar kazandırmaya çalışıyoruz.

Öğrencilerimizin her alanda başarılı olmaları, yeteneklerini fark etmeleri ve farklılıklarını ortaya çıkarmaları gayreti ile çalışarak emeğini esirgemeyen arkadaşlarıma teşekkür ediyorum.

Yusuf ÇETİNTAŞ

Okul Müdürü

SUNUŞ

DEĞERLER ÖZÜMÜZDÜR

Değerler doğru ve yanlışın ayırt edilmesine yardım eden temel inançlardır. Hayata denge ve anlam katarak, toplumu oluŐturan bireylerle birlikte yaşamaya imkân sağırlar. Birer fidan olarak bizlere emanet edilen öğrencilerimizi, değerlerimizle sulanıp boy vermelerini hedeflemekteyiz. Bu yıl ikincisini çıkardığımız kitabımızda yazdığımız eserlerimizle değerlerimizi içselleŐtirip hayatımıza geçirmek istedik.

Bilindiği gibi değerler doğuştan getirilmeyip, gözlem ve etkiŐim sonucunda yaşayarak öğrenilir. Baş döndürücü deđiŐim çağında, binlerce yıllık deneyimlerden süzölüp gelen geleneksel değerlerin korunması eğitimin en özel çalışma alanlarından biri haline gelmiŐtir. Bu amaçla öğrencilerimizin kaleme aldığı eserlerde değerlerimize vurgu yaparak okuyucularımızla paylaşmak bizlere mutluluk vermiŐtir.

Araştırmalar düşünceli, saygılı, güvenilir, adil, sorumlu, kısıcası iyi insanların yaşamda daha başarılı olduğunu göstermiŐtir. Bu nedenle, değerler eğitimi, akademik başarı kadar önemlidir. Öğrencilere temel insanî değer ve erdemlerin kazandırılması, değerlere karşı duyarlılık oluŐturulması ve onların davranıŐa dönüŐtürölmesi noktasında katkı sağlamak amacıyla ortaya çıkan eserimizi umarız sizlerde beğenerek okursunuz.

Aylin DAĞ

Proje Sorumlusu

HİKAYELER

AYLA
Fatma Betül KAYA

*“Her Őeye 6z6r dileme hakkınız olabilir
ama yalana asla.”*

G.H.Superguen

Bir cumartesi günü kuşlar cıvıllı cıvıllı öterken Ayla köpeği Corci ile televizyon izliyordu. Birden annesi mutfaktan çağırıp arkadaşı Melis'in aradığını söyledi. Ayla küçük mavi gözlerini devirerek annesinden telefonu aldı. Kendi odasına gidip yatağının üstüne oturdu. Arkadaşı Melis "eğer müsaitsen aşağıya inip oyun oynayalım mı?" diye sordu. Ayla aşağıya inmek istemediğini söylemek yerine "Müsait değilim. Zaten benim ders çalışmam gerekiyor." diye karşılık verdi. Arkadaşı Melis "Tamam" deyip telefonu kapattıktan sonra Ayla uzun sarı saçlarını bağlayıp geri oturma odasına gitti. Ayla, Melis'in en sevmediği şeyin yalan söylemek olduğunu biliyordu. Aradan biraz zaman geçtikten sonra Ayla'nın içine bir kurt düştü. Melis'e yalan söylediğinden oldu diye düşündü. Sonra bunu umursamayıp Corci ile şakalaşarak televizyon izlemeye devam etti.

Pazartesi günü okula gidince matematik sınavının olduğunu öğrendi. Sınavdan çıkınca çok üzgün görünüyordu. Öğleden sonra sınav sonuçları açıklanmıştı. Düşük not aldığını öğrenen Ayla çok üzüldü. Melis yanına gidip "Neden düşük aldın?" diye sordu. Ayla kafasını sıradan kaldırıp "Benim haberim yoktu. Zaten hiçbir derse de çalışmadım." deyince cumartesi günü olan olayı hatırladı. Ve bir şeyler söylemeye çalıştı. Fakat saçmaladığını anlayınca

durumu anlatmak zorunda kaldı. Melis “Sen benim en nefret ettiğim şeyin yalan olduğunu biliyorsun.” deyip Ayla'nın yanından ayrıldı. Ayla Melis'in bu tutumuna pek anlam veremedi. Sonuçta küçük bir yalan söylemişti. Bu kadarcık yalanı herhalde herkes söylerdi.

Bir süre sonra Ayla yalan söylemeye alışmış ailesine bile yalan söyler durumuna gelmişti. Her seferinde söylediği yalanı kurtarmak için bir başka yalan söylemek zorunda kalıyordu. Ayla'nın yalan söylediğini fark eden arkadaşları onunla olan ilişkilerine mesafe koymuşlardı bile. Çok geçmedi ki Ayla yanında hiç arkadaşı kalmadığını fark etti. Bu durumuna çok üzülmüyordu. Artık hiç yalan söylemesem hep doğru söylesem bile kimse bana inanmayacak, diye geçirdi içinden. Sonuçta güven aynası kırılmıştı bir kere.

Ne yapacağını bilmeyerek bir ağacın altındaki banka oturmuş öylece etrafı izliyordu. Hava güzel olduğundan tüm çocuklar teneffüse çıkmış neşe içinde oynuyorlardı. O gün nöbetçi olan Betül öğretmen bahçede dolaşıyordu. Ayla'nın yalnız oturduğunu fark etti ve yanına gitti. Bir sorun olduğu belliydi. Ancak Ayla'yı tanımıyordu. Yinede şansını denedi. Yanına oturdu ve selam verdi. Ayla dalmış

olacak Betül öğretmeninin sesini duyunca irkildi ve o da selam verdi. Betül öğretmen yılların tecrübesi ile Ayla ile konuşmaya başladı. Çok geçmedi ki Ayla olanları sıraladı. Öğretmen duyduklarına üzüldü ancak hatanın neresinden dönersek kardır, dedi. Okul çıkışında konuşmak üzere sözleşip ayrıldılar.

Dersin bitiş zili çalar çalmaz Ayla yerinden fırladı. Zaten ders boyunca öğretmenin anlattıklarına hiç dikkatini verememişti. Betül öğretmen ile buluşacakları banka gidip oturdu. Çok geçmedi ki Betül öğretmen geldi. Birlikte ne yapacaklarını düşündüler. Öğretmen bir oyun oynayalım dedi. Ayla hiçbir şey anlamadı. Kendisini söylediği yalanlarda kurtaracak nasıl bir oyun olacaktı ki? Merakla gözlemini açtı. Betül öğretmen oyunu anlattı. Yarın rehber öğretmen olarak sınıfınıza geleceğim. Elimde balonlar olacak. Balonların üzerinde öğrencilerin yapıp da pişman oldukları şeyler yazacak. Mesela kıskançlık, kavga etme, kötü söz söyleme, yalan söyleme....Tüm sınıf yapacağım konuşmayı dinledikten sonra, isteyenler gelip önce arkadaşlarına ve kendine söz vererek bir daha yapmayacağı davranışın yazılı olduğu balonu patlatacak. Bu sırada sende gelip kendi balonunu patlatırsın dedi. Bu harika bir fikirdi. Ayla öğretmenine teşekkür etti. Sevinç içinde evin yolunu tuttu.

Günlerdir kafasını kemiren bu sorun inşallah yarın çözülecekti. O gün erkenden uyudu. Uzun zamandır ilk defa okula gitmek için bu kadar heyecanlıydı. Okula gider gitmez Betül öğretmenin odasına uğradı. Öğretmen balonları hazırlamıştı bile. Daha günaydın demeden “Harika” diye gülmüsedti. Betül öğretmen sen sınıfa geç ben birazdan gelirim, dedi. Her şey öğretmenin anlattığı gibi oldu. Ayla’dan önce gelip balon patlatanlar oldu. Arada Ayla da kalkıp önce söz verip sonra balonunu patlattı. Yerine otururken omuzlarından ağır bir yük kalkmıştı. Eve geldiğinde olanları ailesine de anlattı. Betül öğretmenin hayatında bıraktığı izi ömrünce unutmadı.

Bazen hatalar yapabiliriz. Önemli olan yaptığımız hataların farkına varıp doğruyu bulmamızdır. Hatalarımı görmeme yardım ettiğin için teşekkürler öğretmenim.

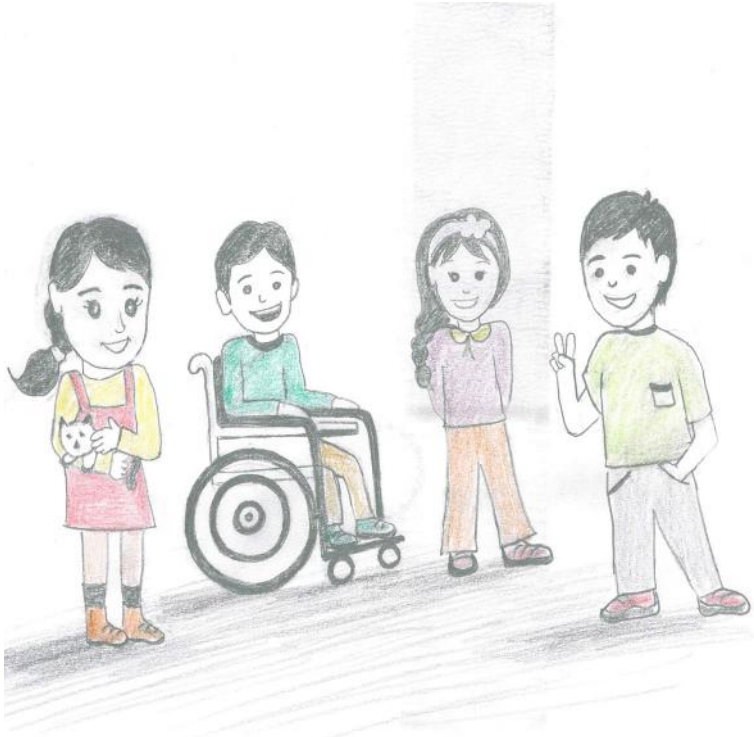
ARKADAŞLIK

Ebrar ARSLAN

*“Gerçek dostlar yıldızlara benzerler.
Karanlık çökünce ilk onlar gözüdürler.”*

Napolyon

Güzel bir sonbahar günüydü. Yapraklar havada ahenk ile uçuşuyordu. Bu sarı yaprak manzarasının altında çocuklar doyasıya oynuyordu. Büyük meşe ağacının altına da hırkalarını ve su mataralarını koymuşlardı. Çocuk cıvıltılarını duyan mahallelinin yüzü hafif bir tebessümle dolup eski günlerini hatırlıyorlardı. Olan biteni pencerenin önünde izleyen Cem ise çocukların çok mutlu olmasına seviniyor ama kendisi yanlarında olmadığı içinde çok üzülüyordu. Cem ve annesi Sibel Hanım bu mahalleye yeni taşınmışlardı. Cem annesine "Anneciğim, beni de dışarı çıkarır mısın?" diye sordu. Sibel Hanım hemen Cem'i kucağına aldı ve "Haydi bakalım gitmenin tam zamanı." dedi. Kirli merdivenlerden inmek zorunda kaldılar çünkü asansörleri bozuktu. Sibel Hanım Cem'i büyük meşe ağacının altına koyup "Seni pencereden izliyor olacağım, temiz havanın tadını çıkar." dedi ve Cem'in yanından ayrıldı.

Cem bir müddet çocukları izledi. Neşe içinde oynayan çocuklar onlara sevgi dolu bakışlarla bakan Cem'i sonunda fark ettiler. Çocuklar hemen Cem'in yanına geldiler. Hasan Cem'e merhaba diyerek söze başladı. Bu sırada diğerleri Cem'in yanına oturmuş büyük bir heyecanla onu izliyorlardı. Cem de onlara merhaba dedi. Daha sonra tanışmaya başladılar. Ceyda, Cem'e "Hemen sen de bizimle

birlikte oynamak ister misin?" dedi. Cem doğuştan engelliydi. Bunu arkadaşlarıma anlatmanın en iyi yolu konuşmak olmalı diye düşündü ve şu şekilde söze başladı, "Arkadaşlar bazı insanlar engelli doğabilirler." dedi ve daha fazla devam edemedi. Arkadaşlarına ağladığını belli etmek istemiyordu. Çocuklar çoktan anlamıştı neyin ne olduğunu. Çocuklardan en afacan olan Cemil, Cem'i üzmemek için "Zaten bizde bom oynayacaktık." dedi. Cem şaşkınlıkla sordu "Peki nasıl oynanıyor?" bir taraftan da gözünün altına birikmiş gözyaşını siliyordu. Cemil, "Sırayla tüm sayıları sayıyoruz beş ve beşin katlarına gelince bom diyoruz eğer demezsek yanıyoruz." dedi. O gün uzun bir süre keyifle bom oynadılar. Bu şekilde zaman sular seller gibi akıp gitti. Cem artık engelli olduğunu unutmuştu bile çünkü arkadaşları ona çok iyi davranıyor, onu her yaptıkları etkinliğe katıyorlardı.

Bir gün Cem'in arkadaşları okul çıkışı buluşup değerli eşyalarını satacak bu parayı da Cem'in sağlığı için harcayacaklardı. Uzun Kavaklı derenin altında buluştular herkes en değerli eşyasını getirmişti. Yarın Perşembe pazarında eşyalarını satmak üzere anlaşip ayrıldılar. Yarını sabırsızlıkla beklemeye başladılar. Ertesi gün nihayet pazar kurulmuştu fakat ellerinde iki top, bir ip, bir saat ve birkaç eski

oyuncaktan başka bir şey yoktu. Bunların Cem'in tedavisi için yeterli olmayacağını biliyorlardı ama onlar ellerinden geleni yapmışlardı. Getirdiklerini kimse almadı. Tam umutlarını kaybetmişlerdi ki posbıyıklı, heybetiyle, basınca yeri titreten bir adam geldi. Çocuklara şunu sordu "Kazandığınız parayı ne yapacaksınız?" Çocuklarda her şeyi anlattılar. Adam önce tebessüm etti. Sonra "Çocuklar bu güzel davranışınız için sizi tebrik ederim. Bu konuda eğer kabul ederseniz size yardımcı olmak isterim." dedi. Çocuklar birden çok heyecanlandılar. Hiç tanımadıkları bu amca acaba onlara nasıl yardım edecekti? Adam çocukların gözlerindeki umutlu bekleyişi daha fazla uzatmadan "Arkadaşınızın tedavisi için gerekli olan tüm harcamaları karşılamak istiyorum." dedi. Çocuklar hep birlikte sevinç çığlıkları attılar. İsmi dahi bilmedikleri bu heybetli adama sarıldılar.

Eve giderken hep Cem'in ne kadar mutlu olacağını düşündüler. Cem'e bu mutlu haberi söylediklerinde çok duygulandı ve arkadaşlarına binlerce kez teşekkür etti. Cem artık yürüyebilecekti. Cem arkadaşlarına ömrünün sonuna kadar minnettar kaldı. Arkadaşlık böyle bir şey olmalıydı en sevdiği oyuncağını bile arkadaşı için feda edebilmek.

**BAHCEMİZDEKİ
GİZEMLİ İZLER**
Cafer Emre OKUR

*"Siz yeryüzündekilere merhamet edin ki
gökyüzündekiler de size merhamet etsin"*

· Hadis-i Şerif

Ben orta boylu, siyah saçlı, esmer, kahverengi gözleri olan bir çocuğum. On iki yaşındayım, altıncı sınıfa gidiyorum. Adım Cafer Emre. Biz hafta sonları babaannemi ve dedemi ziyarete gideriz. Babaannelere amcamlarda gelir. Hep beraber güzel bir gün geçiririz. Gece geç saatlerde evlerimize döneriz.

Yine bir hafta sonuydu dedemlere gittik. Dede-min evi müstakil, bahçeli bir evdir. Gittiğimizde babaannem bugün bizde kalın dedi. Ben ve kuzenlerim babaannemde kaldık.

Sabah uyandıığımızda bir sürprizle karşılaştık. Mevsimlerden kış ayıydı ve o kadar kar yağmıştı ki her taraf bembeyaz olmuştu. Kahvaltıyı yaptıktan sonra kuzenlerimle dışarıya çıkıp kartopu oynadık ve kardan adam yaptık. Oynarken evin arkasındaki bahçeye kar almak için indik..Birde baktık ki minik minik ayak izleri var. Ayak izlerini kuzenlerimle takip ettik. Ayak izleri babaannemin yazdan kalan havuç serasına gidiyordu. Babaannem yazın bahçe eker ve her şey olur. Domates, biber, salatalık gibi sebzeler. Havuç da ekmişti. Havuç kışın olgunlaştığı için üzerine naylon örterek sera yapıp havuçları kardan korumuştı. Ayak izleri havuç serasına gelince kayboluyordu. Kuzenlerimle hemen baba-

anneme koştuk. Babaanne bahçede gizemli ayak izleri var, dedik. Babaannem geldi yine ayak izlerini takip ettik. Yine havuç serasında bitti izler. Babaannem seranın kapısını açtı. İçeriye girdik. İçeride izleri araştırırken birden bir şey zıpladı ve ne görelim tavşandı bu. Babaannemin havuçlarını yiyormuş sonra sessizce seradan çıktık. Saklanarak tavşanı takip etmeye başladık. Tavşan havuçları yedikten sonra kazarak açtığı delikten çıktı. Bahçe duvarının altındaki tavukların girip çıktığı delikten çıkıp gözden kayboldu. Sonrada dedem geldi. Tavşanın seraya zarar verdiği için açtığı deliğı kapattı. Dışarıya biraz havuç toplayıp koydu. Gelirse bunları yesin dedi.

Sonra eve gidip sobada ısındık, kestane patlattık. Akşam olunca da sabah okul olduğu için dedem bizi evlerimize bıraktı. Birkaç gün sonra babaanne mi aradım ve tavşanı sordum. Babaannem tavşan hamileymiş dedi. Üç tane yavrusu olmuş. Dedem dışarıda üşümesinler diye karton kutuya koyup belediye nin hayvan barınağına bırakmış. Tavşanlar kendilerini sahiplenecek birini bekliyorlarmış.

BİR GÜLÜŞ
Rüveyda OKUR

*“Mutluluk,
paylaşılmak için yaratılmıştır.”*

Pierre Corneille

Bakın bakın orada, Şu gülen kızı görüyor musunuz? İŞte onun adı Melis. Melis'e bakın ne kadar da mutlu. Şimdi belki de diyorsunuz ki iŐinizden," Acaba çok büyük bir evi olduğu iÇin mi bu kadar mutlu? Belki de bu mutluluğun kaynağı birinin ona uÇan kaykay almasıdır." Hayır, yanılıyorsunuz. Bu mutluluğun kaynağı düŐündüĐünüz Şeyler değil. Çok mu merak ettiniz? Eee, zaten bana da bu kadar meraklandırdıktan sonra anlatmak düŐer.

Bugün sabah Melis masmavi gözlerini huzurla aŐarak güne merhaba dedi. Hemen ardından annesi Güler Hanım'ın cennetler kadar güzel sesini işitti.

-Melis, kahvaltı hazır!

Melis nce Şu anda uyumakta olan bebek ikiz kardeŐleri ykw ile Kübra'yı öptü. Sonra yavaş adımlarla banyoya vardı. Elini yüzünü yıkadı ve mutfağa kendini hızla sürükledi. Masaya oturur oturmaz, annesinin hazırladığı yumurtayı kaptığı gibi midesine indirdi. Daha beş dakika bile olmadan masadaki her Şeyi silip sprmŐt bile. Aslında Güler Hanım kızı Melis'in bu kadar hızlı davrandığını görünce ŐaŐırdı. Çünkü alıŐık değildi. Bu hızın sebebini az sonra öğrendi. Melis annesine bir resim verdi. Bu resim, Güler Hanım'ın resmi idi.

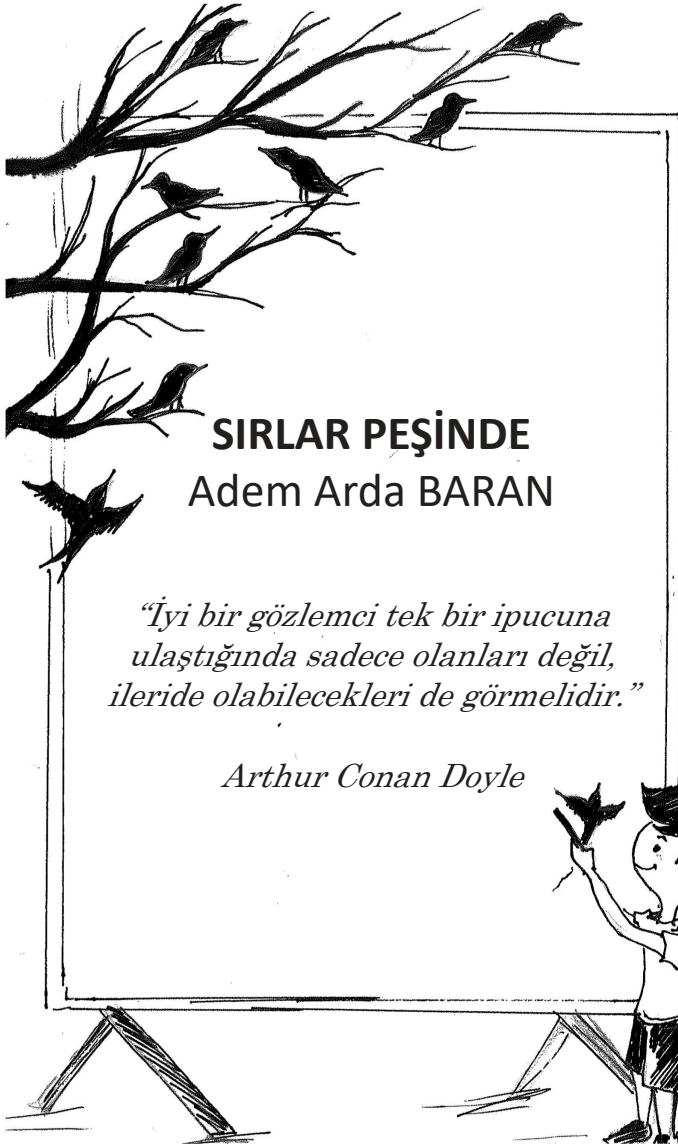
Resim çizmekte üstün bir yeteneği olan Melis, annesinin mutlu olduğunu görünce epey bir sevindi. Annesinden bir teşekkür aldıktan sonra masadan kalktı dişlerini fırçaladı, çantasını sırtlandı ve okula adımlamaya başladı. Sınıfa girdiğinde arkadaşlarının bir garip olduklarını fark etti. Bir şey mi oldu diye sormayı düşünürken, zil çaldı. Ders Türkçe idi. Berrin öğretmen kapıdan girdikten sonra, öğrencileri güzelce selamladı ve derse başladı. Tüm sınıf dersi güzelce dinledi. Teneffüs zili çalınca Melis, arkadaşı Sidelya'nın yanına koşup, " Bir şey mi oldu?" diye sordu. Sidelya, kahverengi saçlı, kahverengi gözlü, kısa boylu bir kızdı. Sidelya'nın deyişine göre bir şey yoktu, hiç bir şey olmamıştı. Ama Melis, arkadaşı Sidelya'yı çok iyi tanırdı. Sidelya'nın dili bir şey yok dese de gözleri bir şey var diye bağırıyordu. Sidelya'dan doğru düzgün bir yanıt alamayan Melis, arkadaşı Beril'in yanına doğru yaklaşıp aynı soruyu ona da sordu. Biraz tumbul ama çok şirin bir kız olan Beril, soruyu Melise unutturmak istercesine annesi Belma Hanım'ın hazırladığı böreklerden Melis'e yedirmeye çalışmaya başlamıştı. O anda ders zili çaldı. Bu sefer ders İngilizce idi. Sınıf öğretmenleri olan Derya öğretmen, öğrencilerini güler yüzle karşıladı ve ders anlatmaya başladı. Dersler birer birer geçiyor, Melis'in merakı daha da

artıyordu. Öğle arası olmuştu. Melis kantinden yemeğini almak için sınıftan uzaklaştı. Kantinden ayrılırken duvarda asılı duran takvimi gördü. Bugün 10 Kasım'dı. Atatürk'ün ölüm yıldönümü idi. İçini birden hüznü kapladı. Okul sonunda bunun için tören düzenleneceğini hatırladı. Ama bir şey daha vardı. Bu gün Melis'in doğum günü idi. Yanlış duymadınız, Melis 10 Kasım da doğmuştu. Melis'teki de ayrı bir şans doğrusu. Neyse anlatmaya devam edeyim. O gün Melis'in doğum günü olduğu akıldan çıkmıştı. Hatta o günün 10 Kasım olduğunu bile unutmuştu. Sınıfa gidip bugünün doğum günü olduğunu arkadaşlarına söylemek için hızlıca koştu. Sınıfa girmek için kapıyı açtığı anda, birden şoka uğradı. Bir şarkı çalıyor, herkes iyi ki doğdun diye bağırıyordu. Tahta süslenmiş, her yerde iyi ki varsın Melis yazıyordu. Melis o an hiç mutlu olmadığı kadar mutlu olmuştu. Kendinin bile unuttuğu doğum gününü arkadaşları unutmamıştı. Arkadaşlarına şöyle bir baktı ve kadar şanslı olduğunu anladı.

İşte anlattım Melis'in öyküsünü sizlere. Mutlu olmak için ne uçan kaykaylara gerek varmış, ne de koskocaman evlere. Mutluluk için, güzel dostlar yeter de artarmış insanlara. Dostları ile mutlu olmasını bilen insanlar, mutluluğu hak edenlerdir ve unutmayın mutlu insanlar her zaman kazanır. Nasıl

mı? Bir gülüş kazanırlar. Zaten mutlu olmasını bilen insanların bir gülüşü, mutlu olmayan insanların keseler dolusu altını, zümrüdü, pırlantasından daha değerlidir. Selam bir gülüşü olanlara, selam gülmeme sağlayan dostlarıma.

Onlar ne güzel insanlar...

SIRLAR PEŞİNDE
Adem Arda BARAN

“İyi bir gözlemci tek bir ipucuna ulaştığında sadece olanları değil, ileride olabilecekleri de görmelidir.”

Arthur Conan Doyle

O gün okulda üzücü bir olay yaşanmıştı. Sınıfa yeni gelen arkadaşımız Selçuk'un kafası yaralanmış, her yere kan akmıştı. Bu olay herkesi derinden üzdü. Kimse bu olayın suçlusunun kim olduğunu bilmiyordu. Olayı en çok merak edenlerden biride kıvırcık saçlı, kahverengi gözlü, esmer tenli, tatlımı tatlı bir çocuk olan Adem'di.

Adem arkadaşı Selçuk'un başına gelenlere çok üzülmüştü. Olay garip bir şekilde geliştiği için Selçuk'un kafasının nasıl yarıldığı belli değildi. Selçuk'un anlattığına göre olay şöyle gelişmişti: Selçuk zil çalınca hemen dışarı koşmuş fakat tam dışarı çıkınca kafasına kocaman bir taş gelmiş. Selçuk Adem'e bu olayı çözmesi için rica etmiş. Adem ise "Tabi ki elimden geleni yaparım." demişti. Adem eve gidince olayı iyi bir şekilde gözden geçirdi. Aklına gelen soruları kendi kendine yanıtlayamayınca hemen telefona sarılıp Selçuk'u aradı. Selçuk'a "Dostum hemen bizim eve gelmelisin." dedi. Selçuk Adem'in sesinden önemli bir şey olduğunu anlamış ve koşarak Adem'in yanına gitmişti. Selçuk eve varınca Adem bir tabak çerez ve içecek bir şeyler alarak odaya geçtiler. Selçuk tam ağzına fıstık atacakken Adem "Selçuk senin hiç düşmanın ya da sana kızgın olan birileri var mı?" demiş. Selçuk fıstığı ağzına attıktan sonra biraz düşünerek "Evet..."

evet var. Tam olarak beş kişi bunlar: Mert, Ela, Emir, Sultan ve Tahsin.” demiş. Adem düşünerek içinden şunu geçirmişti: Selçuk dışarı çıktığında Ela ve Sultan içeride oyun oynuyor, Emir evde hasta bir şekilde yatıyor, Tahsin ve Mert ise dışarıdaydı. Selçuk “Ha bu arada benden sonra gri montlu birisi çıkmıştı.” demişti. Fakat Adem’e göre bu da bir kanıt değildi çünkü Tahsin’de Mert’te gri mont giyiyordu. Adem bir an şöyle düşündü: Belki de suçlu iki kişiydi. Selçuk eve gidince Adem telefon ile hem Tahsin, hem de Mert’i aradı. Kısa birer konuşmanın sonunda suçlunun ikisi olduğunu tahmin etmişti. Çünkü ikisi de zil çaldıktan iki dakika sonra dışarıya çıktıklarını söylemişlerdi. Adem sonraki gün okula gittiğinde Tahsin’i biraz sıkıştırdıktan sonra suçlunun Tahsin ile Mert olduğunu anladı. Tahsin’in anlattığına göre: Zil çalınca Tahsin ile Mert aynı anda dışarı çıkıp Selçuk’un kafasına taşı atmışlar fakat Tahsin bilerek ıskalamıştı. Mert, Tahsin’i bu olaya ikna etmek için epey uğraşmıştı. Çünkü Selçuk sınıfa geldiğinden beri her maçta çok iyi goller atıyordu. Daha önce sınıfın en iyi golcüsü olan Mert artık ikinci plana düşmüştü. Sonunda dayanamayıp yakın arkadaşı olan Tahsin’i ikna ederek bu planı uygulamışlardı. Duyduklarına inanamayan Adem olayı çözdüğüne çok sevinmişti. Sıra bu yaşananları

öğretmene anlatmaya gelmişti.

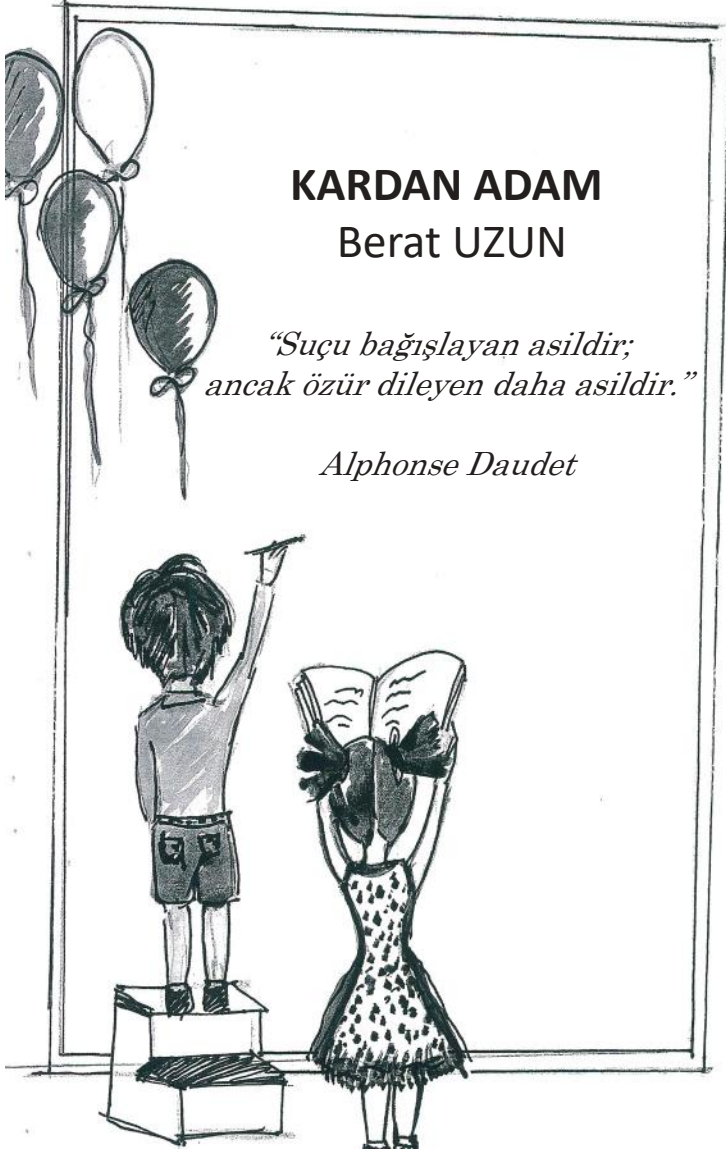
Adem, Tahsin ve Selçuk rehber öğretmenin yanına giderek tüm yaşananları anlattılar. Rehber öğretmen kıskançlığın çok yanlış bir davranış olduğunu söyledi. Tahsin'in bir daha asla böyle bir davranış sergilememesi gerektiğini, Mert ile de ayrıca konuşacağını söyledi. Adem'e teşekkür ederek Selçuk'a geçmiş olsun dileklerini belirtti.

KARDAN ADAM

Berat UZUN

*“Suçu bağışlayan asildir;
ancak özür dileyen daha asildir.”*

Alphonse Daudet

Soğuk bir kış günüydü. O yıl havalar çok soğuk geçmesine rağmen bir türlü kar yağmamıştı. Hava durumu haberlerinde bu hafta şiddetli bir kar yağışı olacağı söylenmişti.

Berat her gün annesine karın ne zaman yağacağını soruyordu. Kocaman bir kardan adam yapmanın hayalini kurmuştu.

Yine okuldan geldiği bir gün kanepenin üzerine oturup karın yağmasını beklemeye başladı. Çok geçmedi ki olduğu yere uyuyakaldı. Annesi odaya geldiğinde Berat'ın uyuduğunu görünce yavaşça yanına yaklaştı. Çünkü dışarıda kar yağışı başlamıştı. Bir saate kalmadı her yer bembeyaz oldu. Annesi Berat'ı uyandırdı. Berat heyecanla evden dışarı fırladı. Birde ne görsün her yer bembeyaz bir kar örtüsü ile kaplanmış. Berat heyecanla annesine ben arkadaşlarımı çağırmağa gidiyorum diyerek arkadaşlarını çağırmağa gitti.

Biraz sonra çocuk sesleri sokağı şenlendirmeye başladı. Kimi kar topu oynuyor, kimi kar üzerinde yuvarlanıyordu. Berat bahçelerinin içine kardan adam yapmağa başlamıştı. Uzun uğraşlar sonunda çok güzel bir kardan adam yaptı. Diğer çocuklarda kardan adam yapmağa başlamıştı. Ama kimsenin ki Berat'ın ki kadar güzel olmadı. Akşam ezanı saati

yaklaşınca tüm çocuklar evlerine döndü.

Sabah olduğunda Berat'ın ilk işi kardan adamını selamlamak olacaktı ki bir an gözlerine dayanamadı. Onca emek ile yaptığı kardan adamını bozulmuştu. Kim, niye yapmıştı bunu?

Ağlayarak gördüklerini annesine anlattı.

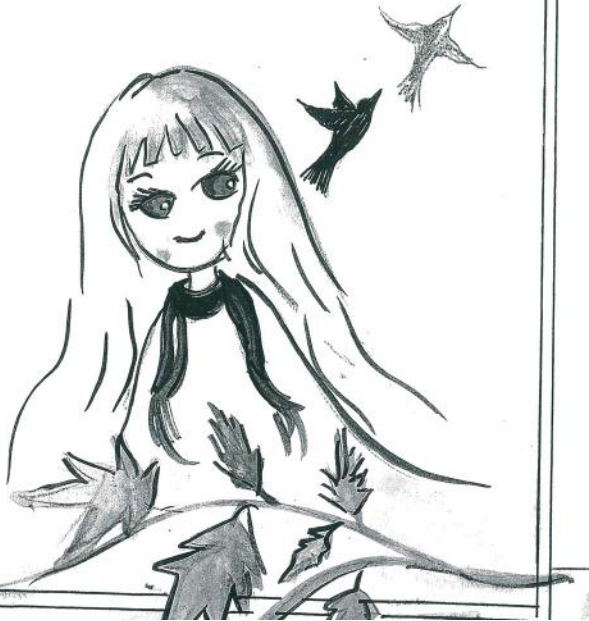
Okula giderken Berat'ın en yakın arkadaşı Ömer kardan adamı Ali'nin bozduğunu söyledi. Berat Ali'nin neden böyle bir şey yaptığına anlam veremedi. Okula gittiğinde Ali ile konuşmadı. Berat'ın üzgün duruşunu uzaktan izleyen Ali yaptığından pişman olmuş şekilde Berat'ın yanına gelip ondan özür diledi. Berat Ali'nin özrünü kabul etmemişti.

Ertesi gün Berat ve annesi Alilerin evine misafirliğe gidecekti. Ali Berat'tan tekrar özür dilemek istiyordu. Hatasını anlamıştı ama bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Annesinden yardım istedi. Berat evlerine gelince annelerinin yanında duyduğu pişmanlığı tekrar ederek yeniden özür diledi. Bu defa Berat gülümsedi ve sarıldılar.

Ali'nin annesi "Özür dilemek bir erdemdir, affetmek ise olgunluk dedi."

DÜRÜST OLMAK
Ebrar Naz KARAKAYA

*“Dürüstlük; insanın kendisine verdiği
sözü tutmasıdır.”*

Bir pazar günü Melis odasında oturuyordu. Önünde kırık bir anahtarlık vardı. Melis daha önce bu anahtarlığı arkadaşı Aleyna'da görmüştü. Aleyna bu anahtarlığı Erzurum' dan almıştı. Anahtarlık pembe kalpli güzel bir anahtarlıktı. Aleyna yanlışlıkla anahtarlığı Melis'in çantasına koymuş olmalıydı. Melis de göz atarken yanlışlıkla kırmıştı.

Melis doğru sözlü bir kızdı, ama bu sefer öyle telaşlanmıştı ki bir an yalan söylemeyi düşündü. Bir kaç yalan uydurmaya çalıştı. Mesela "Çantamda kırık buldum." diyebilirdi. Ama ya arkadaşı Aleyna üzülürse. Aleyna onun en yakın arkadaşıydı. Onun üzülmesine göz yumamazdı. Sonunda yalan söylemeye karar verdi. Yalan söylemeyi hiç sevmese de bu sefer başka çaresinin olmadığını zannediyordu. Bir yandan bunları düşünürken bir yandan da yeşil renkli gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. Biraz ağladıktan sonra rahatlamaya çalıştı ve ödevlerine devam etti.

Sabah olunca hazırlandı annesine sarılarak "Hoşça kal." dedi ve servisine bindi. Okula gidince onu Aleyna karşıladı. Sonra Aleyna Melis'in yanına gitti ve:

- Merhaba Melis! Nasılsın?
- Merhaba Aleyna! İyiyim sen nasılsın?

- İyiyim. He Melis bu arada hani cuma günü elimde bir anahtarlık vardı ya, çok beğenmiştin. Onu gördün mü?

Melis anlamamış gibi yaparak:

- Hangi anahtarlıktan bahsediyorsun?

- Hani Erzurum'dan almıştım ya. Hatırlamadın mı?

- Evet evet hatırladım. Ama bende değil.

Melis bu söz üzerine mavi gözlerini yere eğerek:

- A görmedin mi? Neyse görürsen söyler misin?

- Elbette söylerim Aleyna

-Teşekkürler Melis.

- Rica ederim Aleyna. Bir şey yapmadım bile.

Melis kendini kötü hissediyordu. İçi sanki ona:

- Arkadaşını ne kadar üzdün! Niye yalan söyledin Aleyna o anahtarlığı çok seviyordu.

- O anahtarlığı çok sevdiği için söyleyemedim zaten. Kırıldığını görürse daha çok üzülür. Buna mı göz yumsaydım.

- Ama en azından Aleyna ne kadar dürüst bir arkadaş olduğunu düşünür. Bunu mu istersin yoksa Aleyna'nın seni yalancı olarak bilmesini mi?

Melis içindeki kişiyle yaptığı savaşı kaybetmişti. Gidip doğruyu anlatmalıydı. Ama yinede Aleyna'nın onu sevmemesinden korkuyordu.

Melis Aleyna'nın yanına giderek korka korka konuştu ve her şeyi Aleyna'ya anlatmaya başladı. Aleyna onun ne kadar çekinerek anlattığını hem davranışlarından, hem ses tonundan, hem de saçıyla oynamasından anlamıştı.

Aleyna Melis'i iyi tanıyordu. Melis utandığında, çekindiği de ya da sıkıldığında uzun kumral saçlarıyla oynardı. Aleyna, Melis başlamadan önce ona:

- Melis çok çekinerek anlatıyorsun. Rahatla lütfen.

Melis biraz daha rahatlayarak her şeyi anlattı. Aleyna'nın kızacağından korktu. Biraz sonra Aleyna küçük bir tebessümle konuşmaya başladı:

- Ah Melis! Buna mı üzüldün? Ben o anahtarlıktan Erzurum'dan iki tane almıştım. Birini senin çantana gizlice bir not koyarak bırakacaktım. Sen hediyene evde bir sürprizle kavuşacaktın. Sabah görmediğini söyleyince beğenmediğini ya da düşürdüğünü falan sanıp çok üzülmüştüm. Bu arada notu almadın mı?

Melis Şimdi hatırladı. Cumartesi günü annesi çantasını yıkamıŐtı. Melis küçük gözü kontrol etmeden annesine vermiŐtı. antası yıkandıktan sonra küçük gözü atığında anahtarlığı ve yırtık kağıt parçalarını bulmuştu.

Anahtarlığa bir Şey olmamıştı ama kağıt ıslanıp yırtılmıŐ olmalıydı. Melis her Şeyin farkına vardı ve neden nota ulaŐamadıĖını Aleyna'ya anlattı. Aleyna:

- Melis keŐke baŐtan doğruyu söyleseydin hediyene kavuŐurdun, diyerek güldü. Sonra da:

- Bu tahta bir anahtarlık. Biliyorsun babam marangoz. Ondan marangoz yapıŐtırıcısı alıp tamir edebiliriz. Melis arkadaşına sarıldı ve defalarca teşekkür etti. Melis dürüstlüğün önemini ve güzelliğini anladı ve uyguladı.

AĞAÇLARI KORUYALIM

İrem Nur DEMİR

*“Bir kuşanın diktiği ağacın gölgesinde
gelecek kuşaklar serinler.”*

Yemyeşil bir ormanın ortasında çok güzel bir köy varmış. Her yer kuş cıvıltıları ve mis gibi çiçek kokuları ile doluymuş. O köyde Ali isimli bir çocuk yaşamış. Ali köyünü seven ve koruyan bir çocukmuş. Dışarı çıktığında aldığı gübre kokusunu bile severmiş. Bu köy aynı zamanda dertlere şifaymış, o kadar doğal o kadar güzelmiş ki...

Bir ilkbahar sabahı Ali kahvaltısını yapmış, anesine yardım ediyorken kapı çalmış. Arkadaşları Ali'yi dışarı çağırmaya gelmişler. Ali hemen dışarı çıkmış. Hep birlikte ormanın ortasına oyun oynamaya gitmişler. Saklambaç oynuyorlarmış. Neşe içinde eğlenirken birden sesler duymuşlar. Biraz ileride kuşlar uçuşuyormuş. Ali ve arkadaşları hemen ses gelen yere gitmişler. Sessizce çalılıarın arkasından etrafa bakmışlar. Kimse yokmuş. Ama ağaçların birkaçı kesilmiş. Çocuklar koşarak büyüklerine haber vermeye gitmişler. Ali "Baba "demiş. Ama babası sözünü keserek "Çok işim var." demiş. Ali "Ama baba kuşlar ormanda bir şeyden kaçıyor..."demeden babası "Bir şeyden korkmuşlardır." demiş. Ve Ali'yi başından göndermiş. Ali artık pes ederek eve gitmiş. Ama bu olay Ali'nin aklına takılmış. Yemeğini yiyerek erkenden uyumaya gitmiş. Fakat bir türlü uyuyamıyormuş. Çünkü gündüz gördükleri sürekli gözünün önüne geliyormuş.

Sabah olmuş. Ali yine arkadaşlarıyla dışarı çıkmış. Yine ormana gitmişler. Aynı sesleri duyuyorlarmış. Ve yine kuşlar kaçışyormuş. Ali ve arkadaşları çalılıkların arkasından gizlice bakmışlar. Birde ne görsünler? Dört beş adam ağaçları kesiyor. Bunu gören çocuklar şaşkınlık içinde kalmışlar. Adamın biri onları görmüş. “Hey siz orada ne yapıyorsunuz.” demiş. Çocuklar korkarak kaçmışlar. Bağıra bağıra köye gitmişler. Köyde herkes başlarına toplanmış. “Ne oldu ne bağıriyorsunuz?” Çocuklar “Ağaçları kesiyorlar.” diye bağıriyorlarmış. Köylüler onları sakinleştirerek “Neredeler?” demişler. Hemen onların nerede olduğunu göstermişler. Köylüler adamları durdurmuş ve “Siz burada ne yapıyorsunuz?” demişler. Adamlar soğukkanlılıkla “Ağaçları kesiyoruz.” demişler. Köylüler kendini zor tutarak “Neden!” diye bağırmışlar. Adamlar “Bunlardan kağıt yapıyoruz.” demişler.

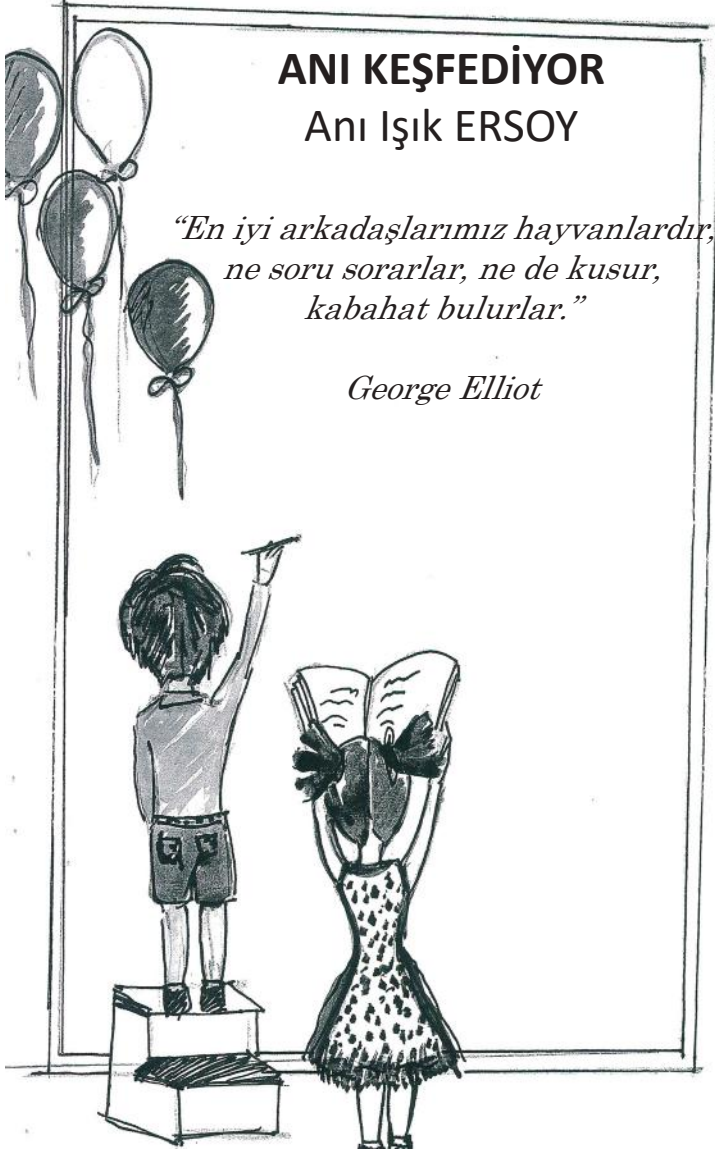
Tüm köylüler birlik olup onları kovmuşlar. Bu olanları yetkililere bildirerek ağaçlık alanı koruma altına almışlar. Bilinçsizce kullanılan kağıtlar ağaçlarımızın kesilmesine neden oluyor. Gereksiz kağıt israfından kaçınalım ve kullandığımız kağıtları geri dönüşüme atalım. Ormanlarımızı koruyalım.

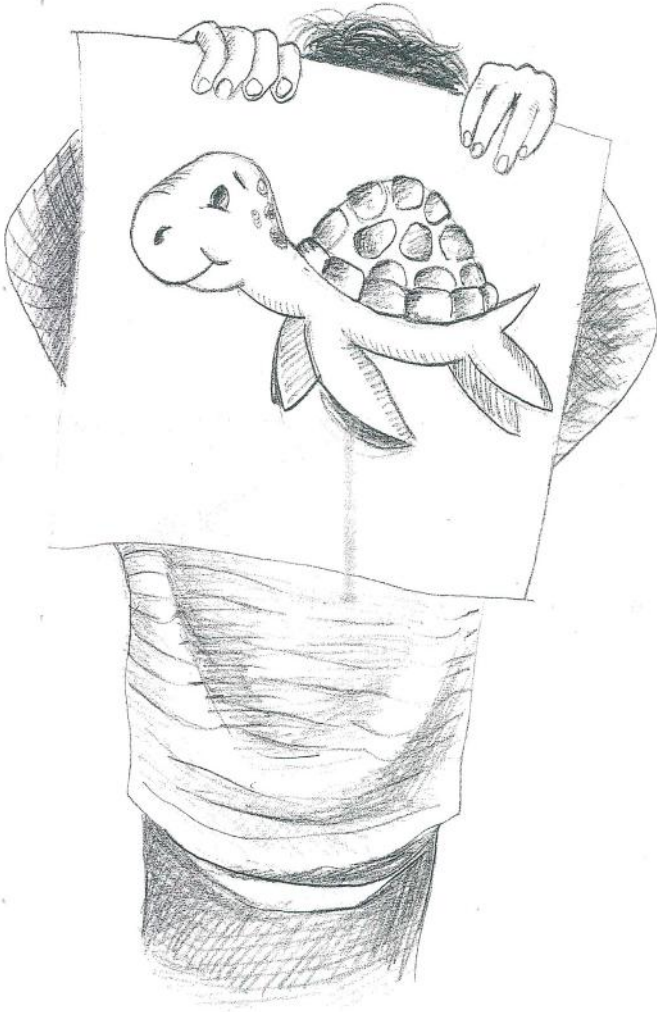
ANI KEŞFEDİYOR

Anı Işık ERSOY

*“En iyi arkadaşlarımız hayvanlardır,
ne soru sorarlar, ne de kusur,
kabahat bulurlar.”*

George Elliot

Ilık bir bahar günü Anı yolda yavaş adımlarla yürürken bir kaplumbağanın da yolda yürümekte olduğunu görmüş. Kaplumbağa öyle ağır hareket ediyormuş ki, kendi kendine zavallı hayvancık ne kadar ağır hareket ediyor. Acaba başka bir hayvan kovalasa kendini nasıl koruyacak, diye içinden geçirmiş. Sonra aklına bir soru takılmış. Kaplumbağalar tehlikelerden nasıl korunur? En iyisi ben bu kaplumbağayı biraz takip edeyim, demiş.

Kaplumbağayı izlemeye başlamış. Kaplumbağa dikenli çalıkların arasına doğru girip gözden kaybolmuş. Anı oradan geçemeyeceğini anlayınca koşarak eve doğru gitmiş. Eve vardığında doğruca odasına girmiş ve bilgisayardan kaplumbağalarla ilgili bir araştırma yapmaya başlamış. Ancak annesi kısa bir süre sonra öğle yemeği için Anı'ya seslenmiş. Anı mutfağa gittiğinde annesi harika bir sofraya hazırlamış. Yemeğini yedikten sonra annesine;

-Anne kaplumbağalar nasıl kendilerini koruyor?

Annesi:

-Kaplumbağalar sırtındaki kabukla kendilerini korurlar.

Anı bunları ilk defa duyduğu için çok şaşırır. Annesine bir soru daha sormuş:

-Anne, peki kaplumbağaların başka çeşitleri var mı?

Annesi:

-Mesela Caretta Caretta diye bir türü var. Caretta Carettalar birer deniz kaplumbağasıdır. Ve deniz kenarlarına yumurtalarını bırakırlar. Bir rivayete göre, dünya tek kıta halinde iken ve daha sonra parçalandığında bile, deniz kaplumbağaları varmış! Demiş. Anı'nın gözleri şaşkınlıktan iyice açılmış.

Annesi devam etmiş;

Yumurtalarını bırakmak için karaya gelmelerinin yanı sıra, bu güzel hayvanlar bir yılda on beş bin kilometreden fazla yol kat edebilirler! Tabi ki karada değil, suda! Biz hala markete kim gidecek diye kavga ediyoruz. Onlar üşenmiyor!

Anı bu duyduklarına inanamamış. Çok teşekkür ederim anneciğim. Odama gidip Caretta Carettaların deniz gezilerini anlatan bir resim çizmek istiyorum demiş. Odasına geçip boyalarını ve resim kağıdını hazırlamış. Annesini anlattıklarını düşünerek çizim yapmaya başlamış. Arada hayallere dalıyormuş. Yatma vakti geldiğinde annesi odasına gelmiş. Masanın üzerinde harika bir resim duruyormuş. Anı'nın gözleri yorgunluktan kapanmak

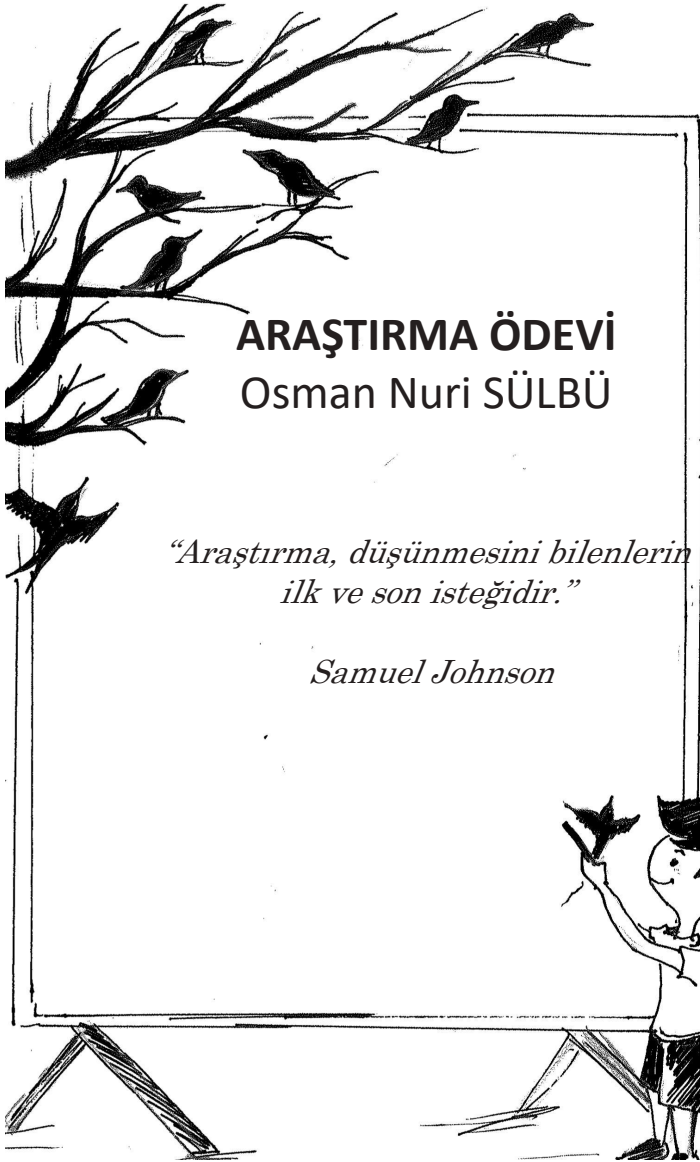
üzereymiş. Annesi dişlerini fırçalamasını ve yatağına yatmasını söylemiş.

Anı yatmadan önce çizdiği resmine bir kez daha bakmış ve derin bir uykuya dalmış.

Sabah olunca okul kıyafetlerini giyip, saçını tarayıp mutfağa inmiş. Kahvaltıda en sevdiği yemekler varmış. Kahvaltısını yapıp babasıyla okula gitmişler. Anı arabadan inip koşarak sınıfına girmiş. O günkü dersleri de fen bilimleriyleymiş ve konuları canlıları tanıyalımmış. Ders çok hızlı geçmiş. Anı kaplumbağalarla ilgili öğrendiği tüm bilgileri arkadaşla ile paylaşmış. Daha sonra çizdiği resmi göstermiş. Kaplumbağaların ne kadar güzel canlılar olduğunu ve ne kadar zorluklarla baş ettiklerini, anlatmış olmanın gururu ile yerine oturmuş.

Öğretmeni Anı'nın bu güzel çalışmasından dolayı onu tebrik etmiş. Anı'nın anlattıklarına ek olarak: "Caretta caretta'ların soyları tükenme tehlikesi altında ve insanlar onlar için en büyük tehlikeyi oluşturuyor. Bizim yüzümüzden balıkçı ağlarına takılıyorlar, yaşam alanlarını kaybediyorlar, yumurtaları ya da kendileri besin olarak tüketilebiliyor."

Bu dünya da tüm canlıların yaşam hakkı olduğunu unutmadan empati kurarak yaşamamız gerekli demiş.

ARAŞTIRMA ÖDEVİ
Osman Nuri SÜLBÜ

*“Araştırma, düşünmesini bilenlerin
ilk ve son isteğidir.”*

Samuel Johnson

Günlerden bir gün Mehmet Akif Ersoy Ortaokulu 6/A sınıfında sosyal bilgiler dersi öğretmeni Zeki Hoca Büyük Asya Hun Devleti dersini işliyordu. Zeki Hoca tam anlatırken Ahmet hemen dırdır konuşmaya başladı. Ahmet “Hocam Hun Devletini kim kurdu? Fetihler yapıldı mı?” Merakından soruları bir bir sıralıyordu.

Zeki Hoca “Eğer bu kadar çok merak ediyorsan sana ödev vereyim.” Asya Hun Devleti ile ilgili kısa bir bilgi araştır ve rapor olarak hazırla bakalım.” dedi. Ahmet “Tamam hocam.” dedi ve eve gider gitmez yemeğini yiyip, ödevlerini bitirip, testlerini çözüp hemen internete girdi. Büyük Asya Hun Devleti’nin kurucusu yazar yazmaz elektrikler gitmişti. O günde kütüphanede kapalıydı ve ne yapacağını düşünüyordu. Hemen babasının yanına gitti” Baba eski zamanlarda araştırma ödevinizi nasıl yapardınız?” Babası o zamanlar internet yoktu. Telefonu açıp ödevimizi yapamazdık. Kütüphaneye giderdik ve ödev yapmak için ansiklopediler okurduk.”

Ahmet’in aklına ansiklopedi okumak geldi. Hatırladığı kadarıyla evde ansiklopedi yoktu. Acaba ansiklopediler nerede diye düşünüyordu. Ahmet annesine ansiklopediler nerede diye sorduğu za-

man annesi ben onları depoya kaldırdım demişti. Ahmet hemen depoya inip aramaya başladı fakat her yer karanlıktı. Hemen eve çıkıp el fenerini aldı ve tekrar depoya indi. Hemen ansiklopediyi aramaya başlamıştı. Yaklaşık yirmi dakika sonra "İlk Türk Devletleri" yazan bir ansiklopedi buldu. Ahmet hemen eve çıkıp ansiklopediyi açtı. Açar açmaz elektrikler gelmişti. Ahmet internete girecekti ama bunca uğraştan sonra geri ansiklopediyi açtı ve Büyük Asya Hun Devletini bulmuştu ve ödevini yapmaya başladı.

Büyük Asya Hun Devleti ilk Türk devletiydi. Hun Devleti'nin kurucusu Teoman'dır. En parlak dönemini Metehan zamanında yaşamıştır. Metehan şimdi bile kullanılan onluk sistemini kurmuştur. Ahmet çok şaşırılmıştı ve demek onluk sistemini Türkler bulmuştu diye devam etti. Büyük Asya Hun Devleti Milattan Önce (M.Ö) iki yüz yirmi yılında kurulup milattan sonra iki yüz on altı yılında yıkılmıştı ve Oğuz Kağan destanı Büyük Asya Hun Devleti'ne aittir diyerek bitirdi.

Ahmet çok yorulmuştu, yatağa girer girmez uyudu. Sabah kalkar kalkmaz üstünü giyip elini, yüzünü yıkadı, yemeğini yer yemez okulun yolunu tuttu. Sonunda ders Sosyal Bilgileri idi. Ahmet ödevini

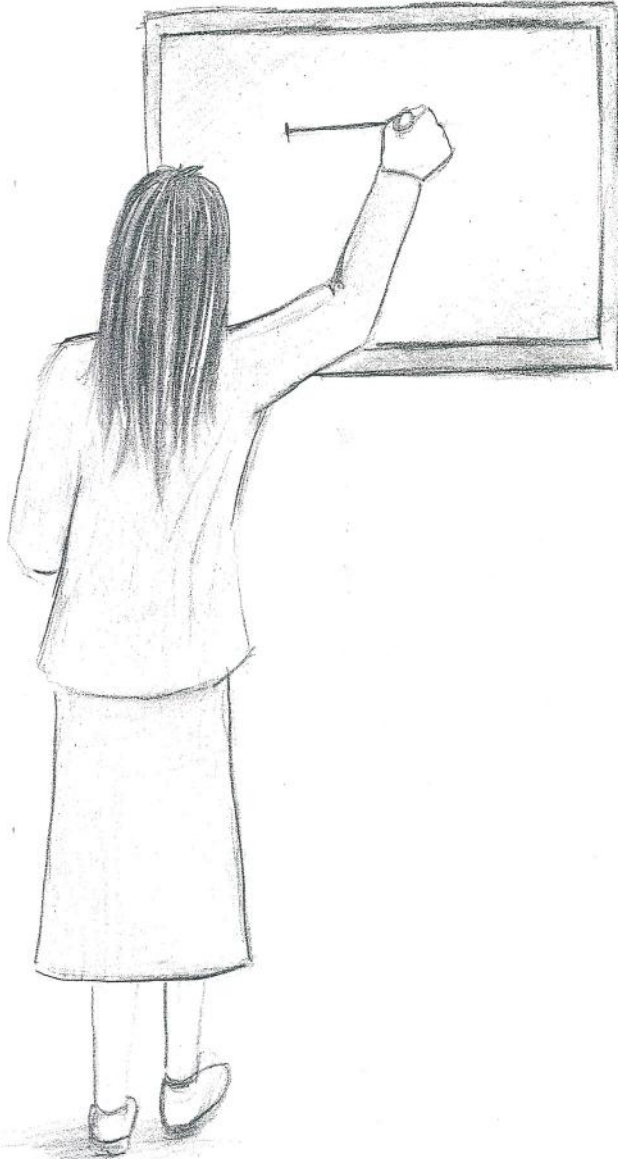
sunmuş herkes çok beğenmişti. Zeki Hoca Ahmet'e ders içi performansını yüz puan olarak vermişti. Ahmet çok sevinmişti ve bundan sonraki araştırma ödevlerini ansiklopediden yapacaktı. Öğretmeni "Bu başarını diğer yıllara aktarırısın inşallah." dedi.

IZGI
Rüveyda OKUR

*“Çok az insan vardır ki,
talihli bir dostunun başarılarını
kıskançlık duymadan kutlayabilsin.”*

Aeschylus

Ceylin Naz dört kişilik bir ailenin tek kızı idi. Uzun boylu gözlüklü, esmer ve zeki bir kız olan Ceylin'in bir sorunu vardı, kıskançlık. Herkesin her işini bozuyor, düzgün koymuyordu. Ailesi bunun farkında idi. Annesi Ayten Hanım'ın bütün uyarılarına rağmen Ceylin Naz uslanmıyordu. Hatta kardeşini de kendisine benzetiyordu.

Yine bir sabah okula gittiğinde adaşı Ceylin ve Ela Aslı adında iki arkadaşının okul sergisi için maket hazırlamakta olduğunu gördü. Ceylin Naz'ın ilk aklına gelen şey bu maketi bozmak olmuştu. Sarışın, uzun boylu, çok şirin bir kız olan Ela Aslı'nın bir kez saçına boya dökmüş, ertesi gün Ela'nın annesi Aysun Hanımdan Ceylin Naz'ın Annesi Ayten Hanım'a şikâyet gelmişti zaten. Adaşı olan Ceylin'in de bilinçli bir şekilde kalemini kırmışlığı vardı. O iki arkadaşın emeklerini gözünü kırpmadan mahvedecekti. Öğle arasında herkesin oyun oynamaya indiği bir vakit maketi en hassas yerinden itip kırıdı. O arada Ozan adında sıska, esmer bir arkadaşının gözüne çarpan kitabını da karaladı. Herkes sınıfa girdiğinde şoke oldu. Maket paramparça idi. Sınıf hayretler içindeyken Ozan bağırdı:

-Hayır olamaz! Babamın hediye ettiği kitap. Kim yaptı bunu?

Gerçekten de kim yapmıştı bunu. Herkes gözlerini birden Ceylin Naz'a dikti. Ceylin Naz'ın huyunu bilen tüm sınıf, bunu kimin yaptığını bulmuştu bile. O arada öğretmenleri, Derya Hanım sınıftan içeri girdi:

- Bu ne ses çocuklar?

Herkes susmuştu. Ceylin ve Ela Aslı olayı bir çırpıda öğretmenlerine anlattı. Her şeyi anlayan Derya öğretmen, "Peki o zaman yarın görüşürüz." dedi. Derya Hanımın dediğinden kimse bir şey anlamamıştı. Herkes merak içindeydi. Okul bitip eve gidildiğinde Ceylin Naz'ın annesi Ayten Hanım Ceylin Naz'a gününün nasıl geçtiğini sordu. Ceylin Naz cevap vermedi. O günü suskun bir şekilde geçiren Ceylin Naz, sabah kalkıp okula gittiğinde, herkesin daha erken saat olmasına rağmen orda olduğunu gördü. Sanki herkes Ceylin Naz'ı bekliyordu. Sınıfa Derya öğretmen girdi ve Ceylin Naz'ı ayağa kaldırdı:

- Ceylin Naz, herkesin her şeyini neden bozuyorsun? Niye kimseyi çekemiyorsun?

Ceylin Naz bir süre düşündükten sonra, "Kimse-nin beni geçmesini istemiyorum, en iyi ben olmalıyım." dedi. Derya öğretmen bu cevabı duyduktan sonra tahtaya bir çizgi çizdi ve Ceylin Naz'a sordu:

-Bu çizgiyi nasıl kısaltırsın Ceylin Naz?

Ceylin Naz, “Çizginin birazını silerim, bölerim.” gibi cevaplar verdi. Derya öğretmen hiçbir cevabı kabul etmedi. Tahtaya ilk çizdiği çizgiden daha uzun bir çizgi çizdi ve Ceylin Naz’a tekrardan sordu:

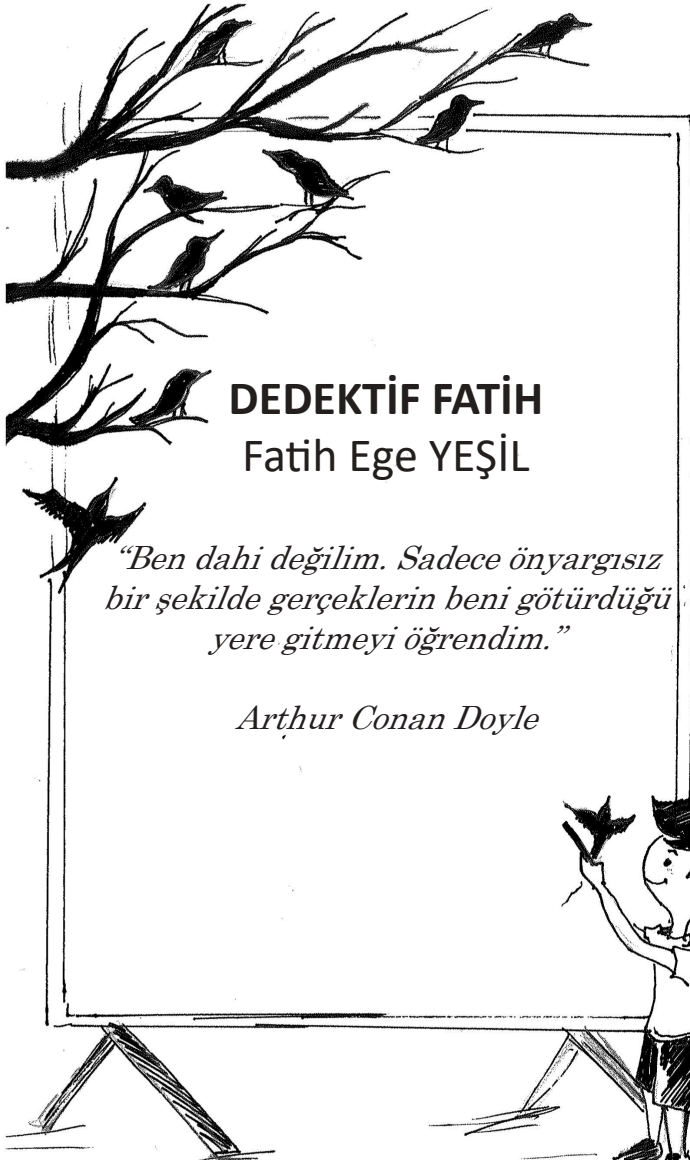
- Şimdi ilk çizdiğim çizgi nasıl görünüyor?

Ceylin Naz utanç içinde cevap verdi:

- Daha kısa.

O günden sonra Ceylin Naz asla kimsenin bir şeyini bozmadı, kıskançlık yapmadı.

Bilgini ve yeteneklerini büyüterek başkalarını geçmeye gayret göstermek, başkalarının çizgilerini kısaltmaya çalışmaktan daha iyidir.

DEDEKTİF FATİH
Fatih Ege YEŞİL

*“Ben dahi değilim. Sadece önyargısız
bir şekilde gerçeklerin beni götürdüğü
yere gitmeyi öğrendim.”*

Arthur Conan Doyle

Aynı mahallede oturan, iyi anlaşan iki arkadaş varmış. Birinin adı Fatih diğerinininki de Ahmet'miş. Ahmet futbol oynamayı çok severmiş. Fatih ise mahallede olan bir olayı veya canlıları araştırmayı, incelemeyi çok severmiş. Arkadaşları Fatih'e dedektif Fatih dermiş. Ahmet ne zaman Fatih'i ağırsa, Fatih hep şu cevabı verirmiş: Araştıracak çok şey var.

Ahmet uzun boylu olduğundan maçlarda hep kaleci oluyormuş. Bir gün Ahmet top oynadıktan sonra topu her zaman koyduğu yer olan kale direğinin yanına koymuş. Ertesi gün geldiğinde topun patlak olduğunu görmüş. Ahmet araştırmış ama nasıl patladığını anlayamamış. Aklına hemen Fatih gelmiş. Haberi alan Fatih heyecanlanarak bytecini kaptığı gibi sahaya gitmiş. Fatih byteciyle önce top-rağı kontrol etmiş. Bir iz bulamamış. Daha sonra topun yanına giderek bytecini topa tutmuş. Bir de ne görsün çok kck bir iğne topun yüzeyine batmış şekilde duruyormuş. Ahmet bunu görünce kesin karşı mahalle yaptı demiş. Fatih bağırarak: Ahmet bu bildiğimiz bir iğne değil, demiş.

Fatihle Ahmet birbirlerine görüşürüz diyerek eve gitmişler. Fatih iğneyi yanına alarak evde incelemiş. Ertesi gün sahaya tekrar gitmiş. Ardından Ah-

met de gelmiş.

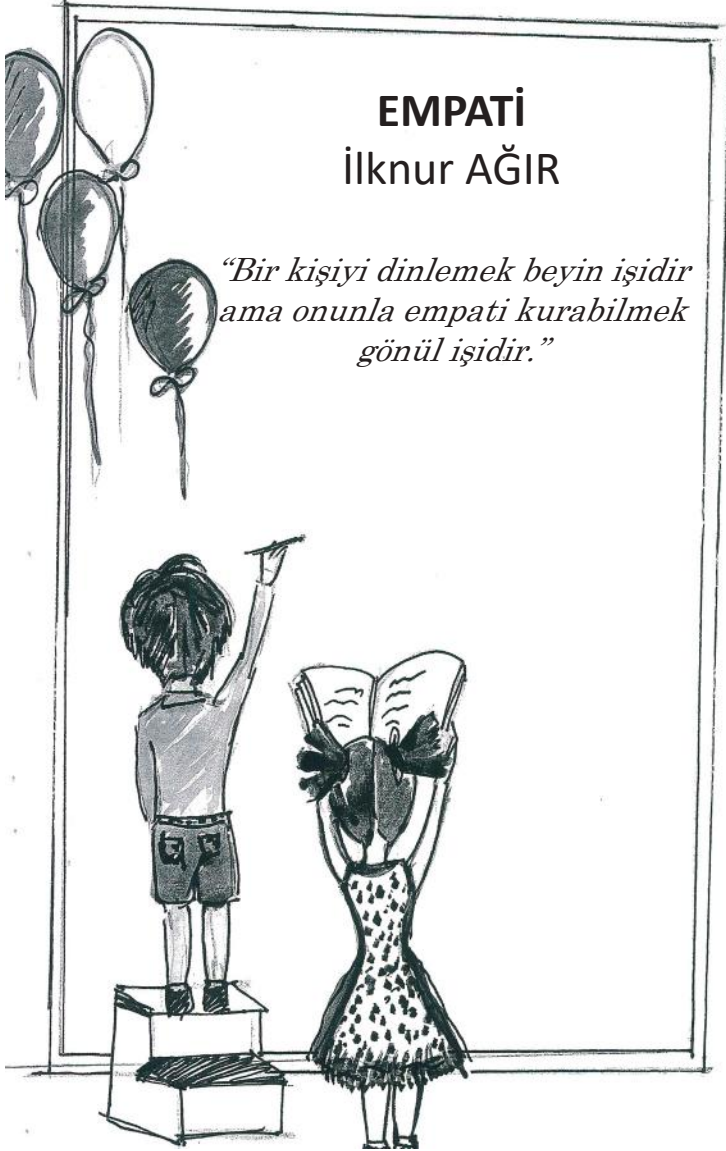
Başlamışlar araştırmaya. Fatih sahanın kenarını Ahmet de direkleri kontrol etmiş. Hiç bir şey bulamamışlar. Ertesi gün sahaya tekrardan gelip aynı iş bölümünü yaparak yine kontrol etmişler. Ama yine bir şey bulamamışlar. Fatih eve gider gitmez bilgisayarı açıp topu patlatan iğneyi araştırmış. Bilgisayarda kısa sürede bulmuş. Elindeki iğne bir kirpi iğnesiymiş fakat iğneler birbirine benzemiyormuş.

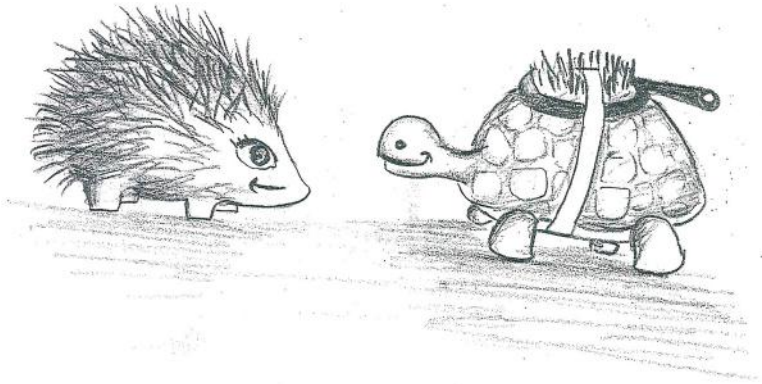
Fatih emin olmak için Ahmet ile akşam sahaya gitmişler. Direğin yanına bir balon koymuşlar. Ellerindeki fenerleri ceplerine koymuşlar. Uzun bir süre sonra bumm diye bir ses gelmiş. Fatih ile Ahmet ceplerindeki fenerleri çıkarıp koşmuşlar. Fenerleri açıp bakmışlar. Evet bu bir kirpiymiş. Kirpi hemen oradan uzaklaşmış. Fatih cebinden eski iğneyi karşılaştırmış tıpa tıp aynıymış. Ahmet Fatih'e çok teşekkür etmiş. Fatih çözdüğü olaydan sonra çok mutlu olmuş.

EMPATİ

İlknur AĞIR

*“Bir kişiyi dinlemek beyin işidir
ama onunla empati kurabilmek
gönül işidir.”*

Berkhan ile Mustafa aynı sınıfa gidiyordu. Berkhan zeki, kendini koruyabilen, asla ezilmeyen bir çocuktur. Mustafa ise zeki fakat kendini koruyamayan genellikle ezilen bir çocuktur. Bir gün Aylin Hanım,

-Matematikten proje ödevi alan var mı, diye sordu.

Berkhan ile Mustafa parmak kaldırdı. Aylin Hanım:

-Sadece Berkhan ile Mustafa mı, diye sordu. Sınıf evet dercesine başını salladı. Aylin Hanım:

-Bu ay ki değerler eğitimi konunuz empati olduğu için sizden empati hakkında bir slayt hazırlamanızı istiyorum, fakat slaytı yardımlaşarak hazırlayacaksınız, dedi. Çıkışta Mustafa Berkhangilin evine gitti. Berkhangilin evinde Berkhan'ın teyzesi Melek Hanım vardı.

Melek hanım Berkhan'a

-Yanıdaki arkadaşının adı ne diye sordu? Berkhan

-Yanımdaki şapşığın adı Mustafa dedi, teyzesi sinirli bir şekilde

-Arkadaşınla düzgün konuş Berkhan, dedi. Berk-

han yalancılıktan özür diledi.

Mustafagil projelerini yapmak için Berkhan'ın odasına gittiler. Berkhan hızlıca çantasını yere attı ve;

-Aptal, ezik senin yüzünden teyzemden azar işittim, dedi. Mustafa bu sözlere çok üzüldü. Ağlayarak Berkhangilin evinden çıktı. Melek Hanım Mustafa'nın ağlayarak evden çıktığını gördü. Melek Hanım Mustafa'nın arkasından ne kadar seslense de Mustafa arkasını dönüp bakmadı bile. Melek Hanım hızlıca Berkhan'ın odasına çıktı. Berkhan'a

-Neler oluyor Berkhan! Mustafa niçin ağlayarak gitti." diye sordu. Berkhan titrek bir sesle,

-Ne olacak teyze Mustafa yüzünden senden azar işittim. Teyzesi Berkhan'ı yanına çağırdı.

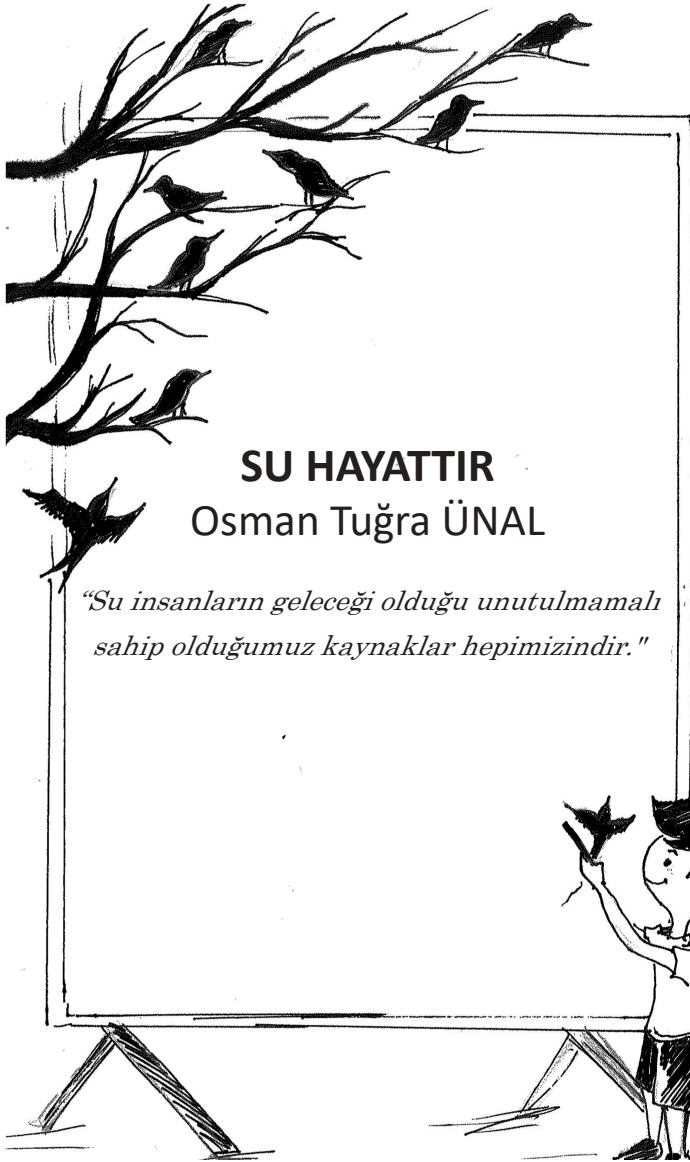
-Gel karşıma otur. Berkhan bellikli seni üzdüm özür dilerim, fakat farkında değil misin? Sen de Mustafa'yı üzdün. Diyelim ben sana kötü davranırdım, sen üzüldü. Geldim senden özür diledim ne yapardın, diye sordu. Berkhan biraz yumuşamıştı. Dedi ki:

-Ne yapayım teyze hatanı anlamış gelmiş özür diliyorsun tabi ki de affederdim, dedi. Teyzesi:

-Gel o zaman Berkhan, aynısını Mustafa'ya yapa-

lim dedi ve yola çıktılar. Mustafagilin evine gittiler. Zile bastılar. Kapıyı Mustafa açtı. Mustafa oldukça üzgün görünüyordu. Berkhan Mustafa'dan özür diledi ve iki arkadaş birbirine sınıksıkı sarıldı. Melek Hanım "Çocuklar bir şeyi unuttuk." dedi. İki arkadaş telaşlıca "Neyi?" diye sordular. "Proje ödevini." dedi. Ve hızlıca Berkhangilin evine gittiler. Bir buçuk saat sonra iki arkadaş yüzünde gülücüklerle indiler aşağıya. Melek Hanım "Bitti mi çocuklar?" diye sordu. "Evet bitti teyze." diye cevap verdi. Berkhan, Melek Hanım "O zaman Mustafa'yı evine bırakalım." dedi. Mustafa'yı evine bıraktılar. Ertesi gün iki arkadaş sınıfa, hazırladıkları slaytı izlettiler. Aylin Hanım slayt karşısında şaşkın bir şekilde

- Gelin bakalım buraya çocuklar çok güzel bir slayt hazırlamışsınız. Beni çok şaşırttınız. İkinizin de proje notu yüz tebrik ederim, dedi ve iki arkadaş çok sevindi.

SU HAYATTIR

Osman Tuğra ÜNAL

*"Su insanların geleceği olduğu unutulmamalı
sahip olduğumuz kaynaklar hepimizindir."*

Bir varmış bir yokmuş. Küçük bir köyde yaşayan Mustafa adında bir çocuk varmış. Babasıyla birlikte çiftçilik ile uğraşarak geçimlerini sağlıyorlarmış. Yine o yıl büyük bir özenle toprağı hazırlayıp tohumları ekmişler. Bundan sonrası yağacak yağmura kalmış.

Aylar sonra bahar gelip çiçekler açmaya başlamış. Ektikleri mahsulleri kaldırmak için dört gözle beklemeye başlamışlar. Bahar yağmurları başlamış ama çok az yağıyormuş. Barajlardaki su seviyesi azalmış. Sulama kanalları kurumaya başlamış. Toprak suyu yeterince alamayınca mahsullerde iyi bir şekilde çıkmamış. Babası duruma çok üzölmüş.

Mustafa suyun bu kadar değerli olduğunu şimdi daha iyi anlamış. Çünkü su olmasa hayatın çok zorlaşacağını öğrenmiş.

Hayatımızı iyi bir şekilde sürdürebilmek için suyun önemini kavramalı, su israfından kaçınmalıyız. Bütün canlıların suya ihtiyacı olduğunu unutmamalıyız. Su tüm canlılar için yaşam kaynağıdır. Su hayattır!

MUTLU ÇOCUKLAR
Hilal ERDOĞAN

*“ocuklar yağmura benzer.
Onları bir kaba koymaya çalışmayın.
Toprak olun.”*

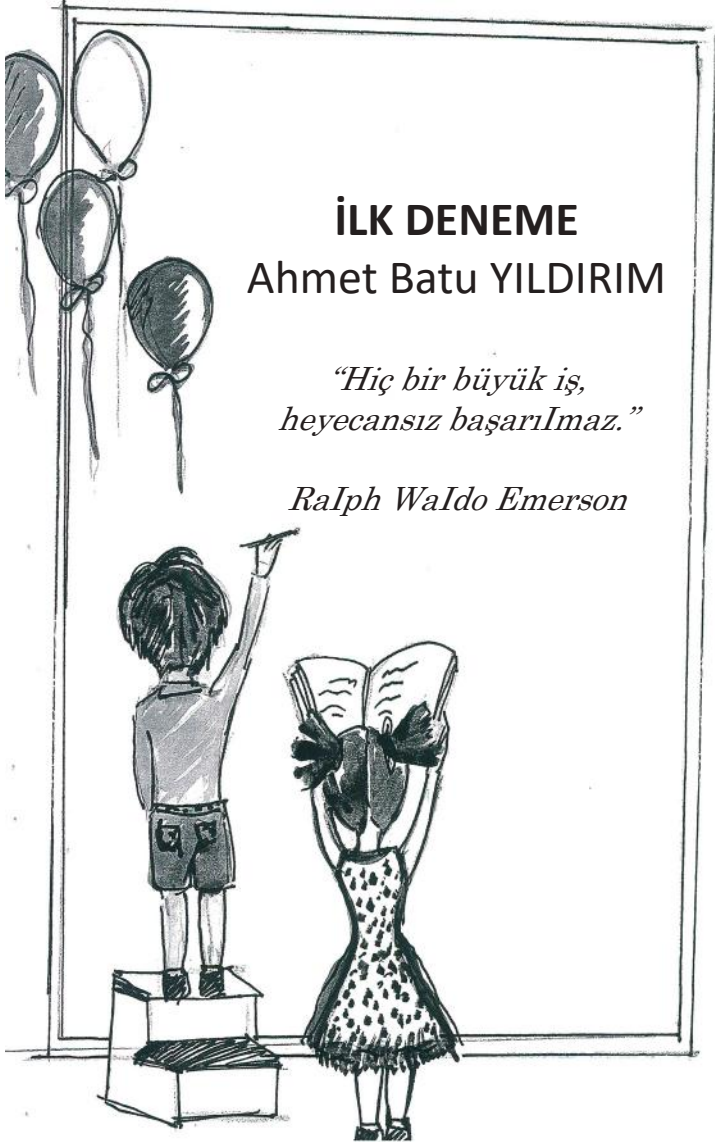

Yozgat'ın Sorgun ilçesinin köylerinin birinde yaşayan Ali adında bir çocuk varmış. Bu çocuk çalışkan ve akıllıymış. Arkadaşları onu sever onunla oyun oynamaktan çok hoşlanırmış. Köy hayatı şehirdekinden o kadar huzurlu o kadar neşeliymiş ki. Orada çocuklar birbirini kırmaz, herkes imece ile yaşamış. Herkes ürünlerini kendisi yaparmış. Lazım olan bir şey olursa hemen komşusundan istermiş. Komşusunda olursa verir olmazsa bir gün ayarlayıp beraber yaparlarmış.

Bir sonbahar günü öğle vakti Ali'nin annesi Zehra Hanım sofrayı hazırlamış. O gün ilçeden gelen ekmek arabası gelmemiş. Kilerde yufka ekmek de kalmamış. Zehra Hanım Ali'ye "Oğlum Ayşe ablan da ekmek varsa iste de gel." demiş. Ali hemen koşup Ayşe ablasına gitmiş ve ekmek istemiş. Ayşe abla "Bizde de ekmek bitti annene söyle de yarın ekmek yapalım." demiş. Ali iki eli boş eve dönmüş. Ali annesine hemen söylemiş. Annesi "Tamam yapalım." demiş. Yemeği yedikten sonra Ali annesine "Anneciğim lütfen arkadaşlarımla oyun oynayabilir miyim?" demiş, annesi de "Tamam ama akşam ezanı okununca geri gel." demiş. Ali böylece dışarı çıkıp arkadaşları ile oyun oynamış. İlk başta yakar top, mendil kapmaca, saklambaç ve isim şehir oynamışlar ve akşam ezanı okunmuş herkes evleri-

ne dağılmış. Annesi oğlum hadi ödevlerinin başına demiş ve Ali odasına gidip dersini yapıp kitap okumuş ve böylece bir günü bitirmiş olmuş.

Ertesi gün sabah erkenden kalkıp ekmek yapma hazırlıkları başlamış. Öğle saatlerinde mis gibi gözleme kokuları yayılmış. Ali ve arkadaşları gözlemleri yedikten sonra köyün içindeki pınara gitmişler. Buz gibi suyu kana kana içtikten sonra oyunlarına kaldıkları yerden devam etmişler. Taa ki akşam ezanına kadar. Mutlu çocuklar oyunla büyür.

Bir zamanlar Arda adında bir çocuk varmış. Arda terbiyeli, disiplinli ve başarılı bir çocukmuş. Tabi bunda annesi ve babasının da çok etkisi varmış. Babası ve annesi Arda`ya düzenli test çözdürür düzenli ders çalıştırmış.

Arda beşinci sınıfa yeni geçmiş. Derslerde oldukça başarılıymış. Hocaları ondan övgüler ile söz edermiş. Arda bu durumdan çok mutluymuş.

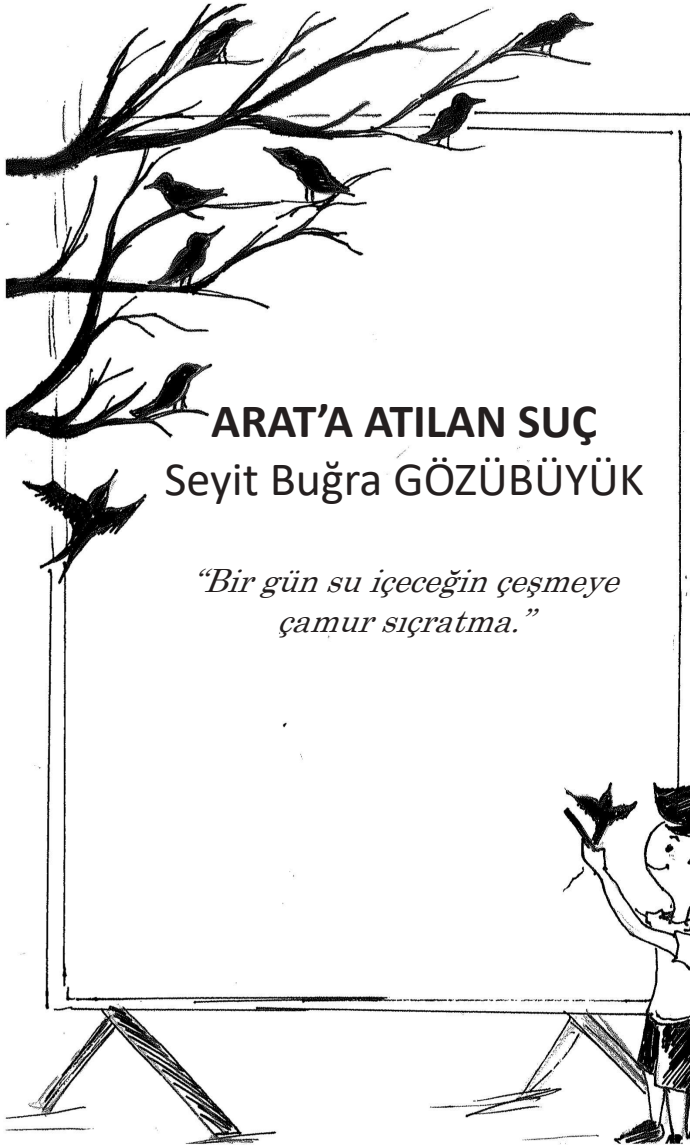
Bir cuma günüymüş. Arda'nın sınıf öğretmeni Mustafa Bey sınıfa girmiş. Hoca sınıfa girer girmez öğrencileriyle selamlaşmış ve bir duyuru yapacağını söylemiş. Öğrenciler çok heyecanlanmış. Hoca duyuruyu yapmış. Arda eve dönmüş. Hemen üstünü değiştirip annesinin yanına gitmiş. Annesi ne olduğunu sormuş. Arda iki hafta sonra denemeleri olduğunu söylemiş. Annesi ona hadi inşallah iyi bir sonuç alırsın demiş.

Arda kendine güveniyormuş. Ama çalışması gerektiğini de biliyormuş. İki hafta yoğun bir tempoyla çalışmış. Sonunda deneme günü gelmiş. Arda çok heyecanlıymış. Denemeye girmiş. Denemeden çıktığında çok mutluymuş çünkü deneme onun için çok iyi geçmiş.

Arda sonuçların açıklanmasını bekliyormuş. On dakikada bir okulunun internet sitesine bakıyormuş. Herhalde elli kere falan bakmış ancak hala sonuç açıklanmamış. Arda duş almak için banyo ya gitmiş. Banyodan çıktığında hemen okulunun sitesine tekrar girmiş. Sonuçlar açıklanmış. Sonuçların açıklandığını sitede görüp hemen annesinin ve babasının yanına gitmiş. Arda gözlerine inanamıyormuş. Bütün aile sevinmiş. Çünkü Arda birinci olmuş. Arda çok mutlu olmuş hemen anne ve babasına teşekkür etmiş çünkü bu başarısının en büyük mimarı onlarmış.

Arda seneler geçse de hiç başarı bakımından değişmemiş ve karakterli, çok başarılı bir mimar olmuş.

Arkadaşlar disiplinli ders çalışan ve terbiyeli, karakterli biri olursanız başarı hep sizinle olur

Eski zamanlarda Türk savaşçısı olan Arat, çocukluğundan beri savaşa olan ilgisinden dolayı iyi bir eğitim alıyordu. Yaşıtlarına nazaran daha iyi bir savaşçı olan Arat genç yaşlarında savaşlara katılmaya başladı. Belli bir yařa geldikten sonra Arat'a o zamanın önemli bilginlerinden birini koruma görevi verildi. Bu bilgin Türkler için katkılarda bulunduğu için dūřmanlar tarafından öldürölmek isteniyordu. Arat ise bu bilgini korumakla görevliydi ancak o sıralarda Türk ordusu savaşlarda güçsüzleşmeye başlamıştı. Arat savaşa gidip bir şeyleri değiştirebileceğini düşündü ve görevini bırakıp savaşa gitti.

Sadece Arat'ın etkisiyle olmasa da savaşı kazandılar. Arat köyüne geri döndüğünde bilgin öldürölmüştü ve herkes bunu Arat'ın yaptığını düşünüyordu. Arat kaçtı ancak onun peşinden kendi öz abisi geldi ve onu öldürmek istiyordu. Arat ne kadar onla savaşmak istemese de buna mecbur kaldı ve abisini öldürdü. Abisi son nefeslerindeyken Arat neden kendisinin suçlandığını sordu, Abisi ise Arat köyden ayrıldıktan sonra bilginin öldüröldüğü haberinin geldiğini ve bu olayın Arat'ın bıçağıyla yapıldığını söyledi ve son nefesini verdi. Arat, aslında halkının yerinde olsa oda öyle düşüneneğini biliyordu. Bunun üzerine gidip kendisinin yapmadığını kanıtlamak için delil aramaya başladı. O sırada

savaşta olduğunu kanıtladı ve halk tarafından yine sevmeye başladı.

Arat'ın ise aklında olan şey ona bu iftirayı atan ve bilgini öldüren o katili arayıp ona bunun hesabını sormaktı. Araştırma yaparak o katilin isminin "Barlas" olduğunu öğrendi. Bunun üzerine onu bulup ona bunun hesabını sormaya yemin etti.

ARDA İLE MERT
Arda Recep ÇEVİK

*“Doğa telefon uygulamalarından
daha renklidir!”*

Güneşli bir bahar günü Arda kanepeye uzanmış tableti ile oynuyordu. Annesi mutfaktaki işlerini bitirip oturma odasına gelince Arda'nın hareketsiz öylece tableti ile oynadığını gördü. Arda etrafındaki çocuklarla koşup oynamayı, sohbet etmeyi seven bir çocuk değildi. Annesi Arda'ya:

-Hadi oğlum bugün hava çok güzel biraz parka gidelim, dedi. Arda hiç oralı olmadı. Kısık bir ses tonuyla:

-Hayır, ben gelmeyeceğim. Sen gidiyorsan git anne, dedi. Annesi Arda'yı bir şekilde ikna etmeyi başarmıştı. Arda parka giderken gizlice çantasına tabletini koymuştu. Yarım saat sonra parka ulaştılar. Annesi parkta uzun zamandır görüşemediği bir arkadaşını gördü. Arkadaşıyla tatlı bir sohbeta daldı. Arda bir banka oturdu ve tabletini çıkardı. Tam tabletle oynamaya dalmışken yanına bir çocuk geldi. Arda yanına gelen çocuğu tanııyordu. Çocuk:

-Merhaba benim adım Mert senin adın ne diye sordu. Arda çoğun sorusunu duymuştu fakat duymazlığa vurarak cevap vermiyordu. Mert aynı soruyu tekrar sordu. Arda yine cevap vermedi. Mert sinirlendi ve yüksek sesle sana adın ne diye sordum dedi. Arda Mert'in yüzüne baktı ve

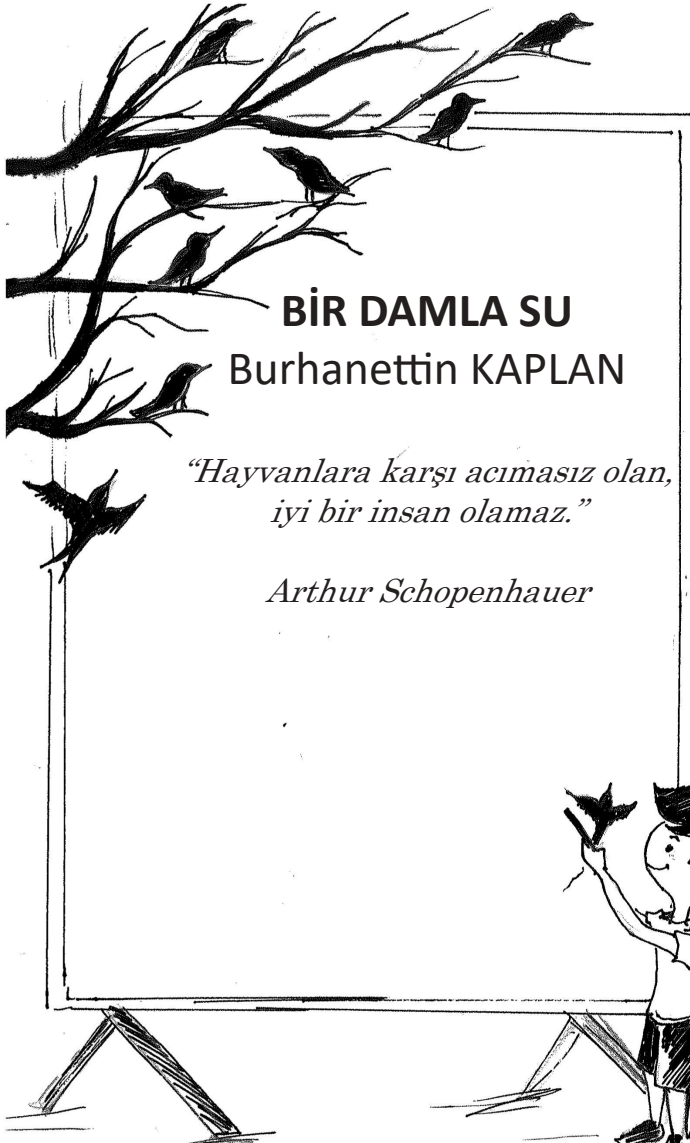
-Benim adım Arda dedi. Mert Arda'ya

-Gidip salıncakta sallanalım mı, dedi. Arda

-Hayır, dedi. Mert:

-Neden böyle yapıyorsun Arda? Büyüyünce gene bu parka gelip oyun oynayabilecek misin? Dur, senin yerine ben cevap vereyim. Tabi ki de hayır fakat büyüyünce buraya gelip tablet veya telefonla oynayabileceksin değil mi? Bence küçükken küçüklüğünü bilip oyun oyna çünkü bugün yani küçükken yapacağın çok şey var fakat büyünce bunlar kısıtlanacak, dedi. Arda bu sözlerden etkilendi ve dedi ki:

-Bunları bana söylediğin ve hatırlattığın için teşekkür ederim. Haklısın hadi gidip çocukluğumuzun tadını çıkaralım.

BİR DAMLA SU
Burhanettin KAPLAN

*"Hayvanlara karşı acımasız olan,
iyi bir insan olamaz."*

Arthur Schopenhauer

Sıcak bir yaz günüydü. Hava öyle sıcaktı ki dışarıda oyun oynayan tek bir çocuk bile yoktu. Murat da evden dışarı çıkmayanlardandı. Bu sıcakta oynamaktansa televizyona bakan Murat annesinin seslenmesiyle mutfağa doğru gitti. Annesi elindeki su dolu şişeyi Murat'a vererek dışarıdaki sokak hayvanlarının su kaplarına dökmesini söyledi. Su şişesini alan Murat söylene söylene dışarı çıktı. Hava o kadar sıcaktı ki hayvanların kaplarının yanına gitmektense hemen yanındaki toprağa döküp içeri girdi.

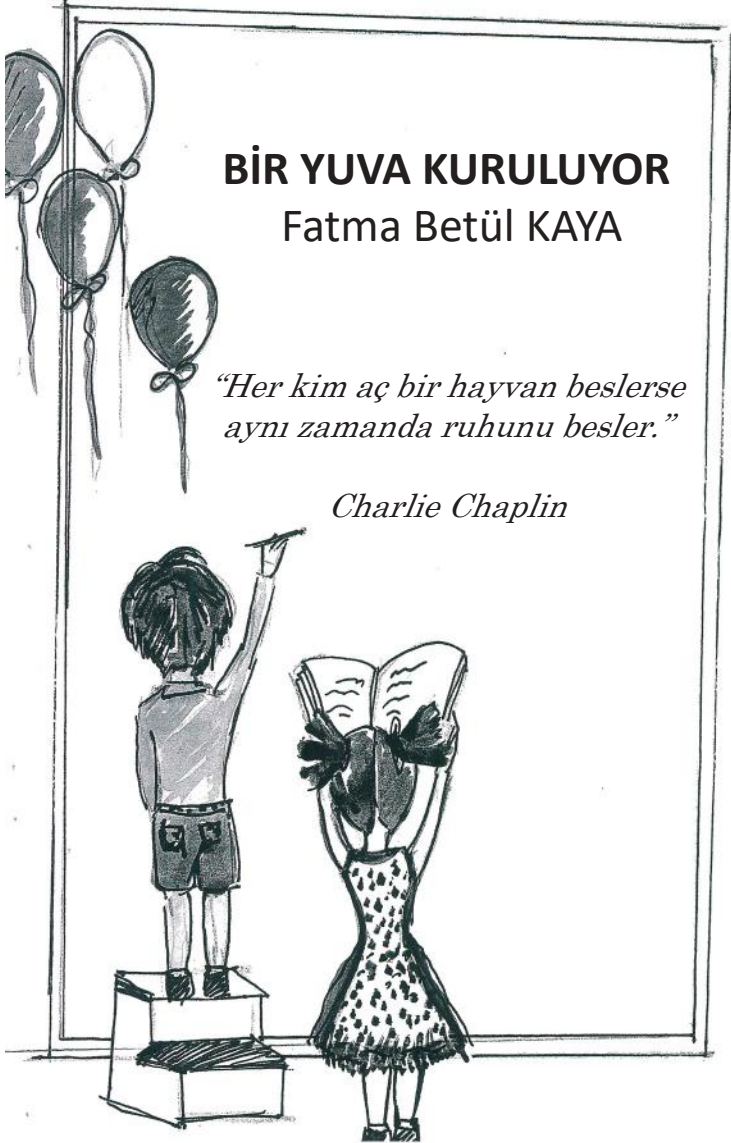
Murat'ın yaptığından habersiz olan annesi onun ne kadar iyi bir şey yaptığını, sokak hayvanlarına su verilmez ise bu sıcakta öleceklerini söyledi. Annesinin söylediklerinden sonra Murat hata yaptığını anladı. Yaptığından utanan Murat annesine hiçbir şey söyleyemedi. Televizyona bakmaya devam etti. Kısa bir süre sonra uyuya kalan Murat rüyasında kendini köpek olarak gördü. O kadar susamıştı ki bütün evlerin önündeki su kaplarına baktı. Fakat hiçbirinde su bulamadı. Susuzluktan halsiz düşüp perişan oldu. Onu gören hiç kimse yardım etmedi. Murat birden ben ne yaptım diyerek uyandı. Annesinin yanına koştu. Her şeyi anlattı. Oğlunu pişman olmuş gören anne tekrar su dolu bir şişeyi Murat'a verdi.

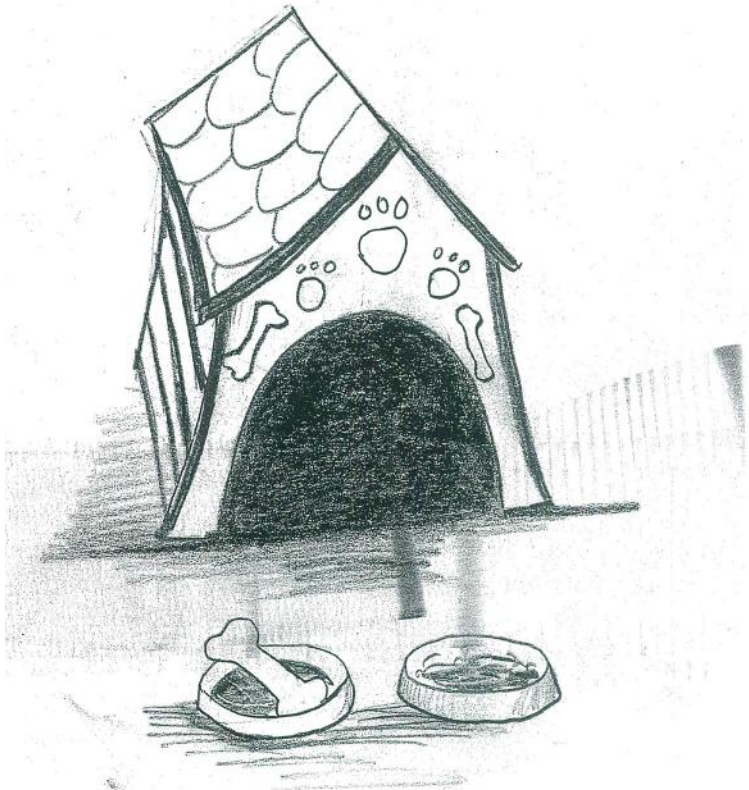
Murat bu kez sokak hayvanlarının kaplarına suyu döktü ve bir kenara oturup onları izledi. Sadece köpeklerin değil kedilerin, kuşlarında su içtiğini gören Murat çok sevindi. Su bizim için ne kadar değerli ise onlar içinde değerli olduğunu anladı ve her gün onlara su verdi. Bizler de evlerimizin önüne koyacağımız küçük kapların içerisine su doldurarak sokak hayvanlarına yardım edebiliriz. Unutmamalıyız ki her canlıyı yaradan Allah merhamet edeni sever.

BİR YUVA KURULUYOR
Fatma Betül KAYA

*“Her kim aç bir hayvan beslerse
aynı zamanda ruhunu besler.”*

Charlie Chaplin

Günlerden bir yaz günü idi. Kuşlar cıvı cıvı ortalıkta gezerken Merve hava sıcak olduğu için kapının önüne çıkıp bahçedeki ağacın gölge yaptığı yere oturdu. Bahçelerinde bir kuş yuvası vardı. Merve kuş yuvasına baktı ve kuş yemini bittiğini gördü. Hemen eve gidip kuş yemini aldı. Bahçe duvarının üstüne baktı. Kuşlar yemek bekliyordu. Merve hiç zaman kaybetmeden kuş yemini kuş yuvasının önündeki kaba döktü. Kuşlar Merve'nin uzaklaşmasını bekledi. Merve uzaklaşınca kuşlar yemleri yemeye başladı.

Birkaç dakika sonra Merve'nin kulağına "Miyav..." diye bir ses geldi. Bahçe duvarının arkasına baktığında orada küçük bir kedi olduğunu gördü. Merve hemen kedinin aç olduğunu anladı. Hemen içeri girip annesinden iki tane temiz kap, süt ve ekmeği istedi. Annesinden bunları aldıktan sonra birinci kaba sütü ve ekmeği koydu. İkinci kaba da su koyup dikkatlice arka bahçe kapısından yola çıktı ve hazırladığı şeyleri oraya koydu. Kedi hemen suyu içmeye ve ekmeği yemeğe başladı. Merve hayvanların da insanlar gibi olduğunu bir kez anlamıştı.

Merve biraz bahçede oyalandıktan sonra babası içeriden Merve'yi çağırdı. Merve hemen babasının yanına gidip oturdu. Babası Merve'nin kısa

yumuşak saçlarını okşayarak “Hadi kızım hazırlan. “ deyip gülümsedi. Merve babasına “Nereye gidiyoruz?” diye sordu. Babası Sürpriz bir yer olduğunu söyledi. Merve çok heyecanlanmıştı ve hemen üstüne güzel bir pantolon ile bir t-shirt giydi. Çabucak yola çıktılar. Bol yeşillikli bir yere gittiler. Merve piknik yapmaları için geldiklerini anladı. Fakat her yer çöplerle doluydu. Merve yakınlarında ki dereye gitti. Suyun hem rengi değişmiş, hem de kenarları ve suyun içi çok çok pislenmişti. Suyun kenarında bir balık gördü. Balığın durumuna çok üzülen Merve balığı toprağa gömdü. Annesiyle ellerine getirdikleri eldivenlerden taktılar ve çöpleri toplamaya başladılar. Büyük bir çöp poşeti aldılar ve topladıkları bütün çöpleri çöp poşetine koydular. Ama dereyi temizlemek imkansızdı. En azından temizleyebildikleri kadar temizlediler. Artık piknik yapmak için hiçbir engel kalmamıştı.

Piknik yaptıktan sonra çöp poşetini alıp eve döndüler. Evde çöp poşetini bahçeye koydular. Gereken tüm önlemleri aldılar ve çöpleri ayırmaya başladılar. Plastikleri bir kutuya, pilleri ayrı küçük bir kutuya ve meyve çöpleri gibi diğer çöpleri de bir kutuya koydular. Onların hepsini geri dönüşüm kutularına döküp o götürdükleri kutuları da kağıt çöplerin arasına koydular. Pilleri atmadılar. Kutu-

suyla beraber eve geri götürüp kapının önündeki ayakkabılığın kenarına koydular.

Cuma günü gelmiş Merve annesiyle beraber karne almaya gidiyordu. Merve artık dördüncü sınıfı bitirmiş, beşinci sınıfa geçmişti. Çıkışta arkadaşı Selin ve annesiyle buluşup çok güzel bir şelaleye girmeye gideceklerdi. Aynı zamanda güzel bir yemek yiyip, parkta oynayacaklardı. Merve karnesini aldı. Öğretmene teşekkür edip Selin ve annesini beklediler. Onlar gelince hemen yola çıktılar.

Biraz gezdikten ve yemek yedikten sonra eve dönüp oynamaya oyuncaklarla devam etmeye karar verdiler. Evin kapısına geldiler. Merve her gün yemek verdiği kediyi aradı. Çünkü hep o saatlerde acıktığı için Merve'nin oturduğu evin kapısına gelirdi. Merve kediyi baktı. Kedi mahalledeki en yaramaz çocukların yanından dönüyordu. Fakat şeffaf büyük bir kutuya kafası sıkışmıştı. Merve hemen kedinin yanına koştu. Kediyi kucağına alıp evine bahçesine getirdi. Annesi ilk kediyi eve getirdiği için Merve'ye kızmıştı. Ama kedinin durumunu görünce annesi Merve'ye hak verdi. Hemen itfaiyeyi çağırdılar. İtfaiye yarım saate kadar geldi. Kediyi kurtarmak biraz zaman aldı. Kedi kurtulunca Selin, Merve ve babası bulabildikleri eşyalardan yolun

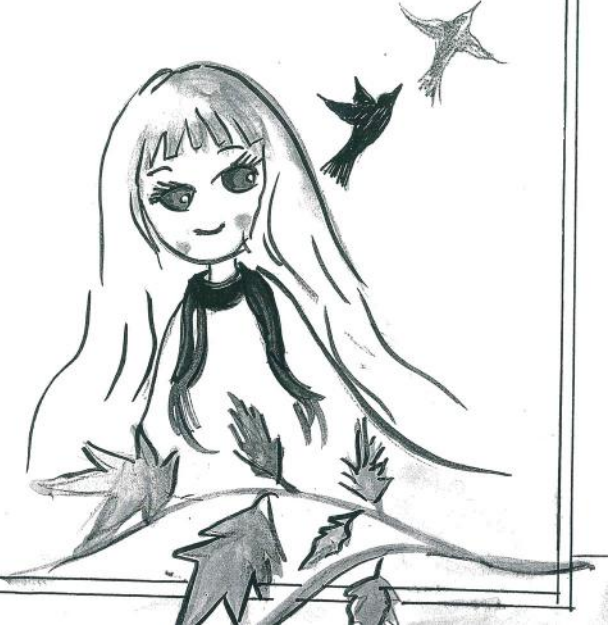
kenarındaki çiçekli alana yuva kurdular. Malzemelerin arttığını görünce iki tane daha yuva yapmaya karar verdiler. Bu yuvaları sadece kurtardıkları kedi değil, diğer hayvanlar da kullanabileceklerdi. Bir köpek hemen hemen yuvalardan birine yerleşmişti.

O günden sonra da mahalledekiler ve Merve her gün yuvaların önüne yemek ve su koymaya devam ettiler. Merve o gün kurtardıkları kediye Salça ismini verdi. Salça'nın uzun zaman sonra üç tane yavrusu olmuştu. Merve yavrulardan siyah benekli olanın adını Miko, sarı benekli olanın adını Lemi ve tamamen siyah olanının adını da Miki koymuştu. Onlara da koca çınarın altına yuva yaptılar. Koca çınar uzaktan bakınca rengarenk görünüyordu. Çünkü tüm mahalle sakinleri mutlaka bir kuş yuvası yapıp veya alıp koca çınara asmışlardı.

Birkaç sene sonra mahallenin her sokağına geri dönüşüm kutuları gelmiş, mahalle tertemiz olmuştu. O günden sonra mahalle sakinleri mahalleyi tertemiz görünce bir daha kirletmemeye ve her zaman hayvanlara yardım etmeye söz verdiler.

BİRLİK VE BERABERLİK
Ebrar Naz KARAKAYA

*“Ekmeğini yalnız yiyen yükünü dişiyle
kaldırır.”*

Ilık bir ilkbahar günü Ayşe okuldan çıktı. Annesini beklerken karşısında kuzeni Aslı'yı gördü. Aslı yaşça Ayşe'den büyüktü. Ayşe Aslı ablasını görünce koşarak yanına gitti. Aslı:

-Merhaba Ayşe. Bugün annenler bize geldiler. Seni de ben almaya geldim. Bizim eve gidiyoruz.

-Merhaba Aslı Abla buna sevindim. Sohbet edebiliriz değil mi?

-Elbette Ayşeciğim.

Eve gidip yemek yediler. Sonra da Aslı'nın odasına çıktılar. Biraz sohbet ettiler sonra Ayşe:

-Aslı abla sana bir soru sorabilir miyim?

-Tabi Ayşe neden olmasın.

-Aslı abla bir ödevim var. Birlik ve beraberlik hakkında, birlik ve beraberlik nedir?

-Ayşeciğim birlik ve beraberlik beraber olmak demektir. Bir vatanda birlik ve beraberlik olmaz ise o vatan sağlam olmayan bir eşya gibidir. Eşyanın malzemeleri birbiri ile kaynaşmaz, birleşmez ise o eşya darbelere dayanamaz yıkılır.

-Anladım Aslı abla, bana bir örnek daha verir misin?

-Mesela bir çubuk kolayca kırılabilir ama çubuk

sayısı arttıkça kırmak zorlaşmaz mı?

-Evet.

-Sana örnek bir kaç atasözü de söyleyeyim. Mesela "Birlikten kuvvet doğar." gibi. Bir de "Bir elin nesi var iki elin sesi var" da olabilir. Daha fazla örnek istersen internetten ya da atasözleri sözlüğünden araştırabilirsin.

-Çok teşekkür ederim Aslı abla.

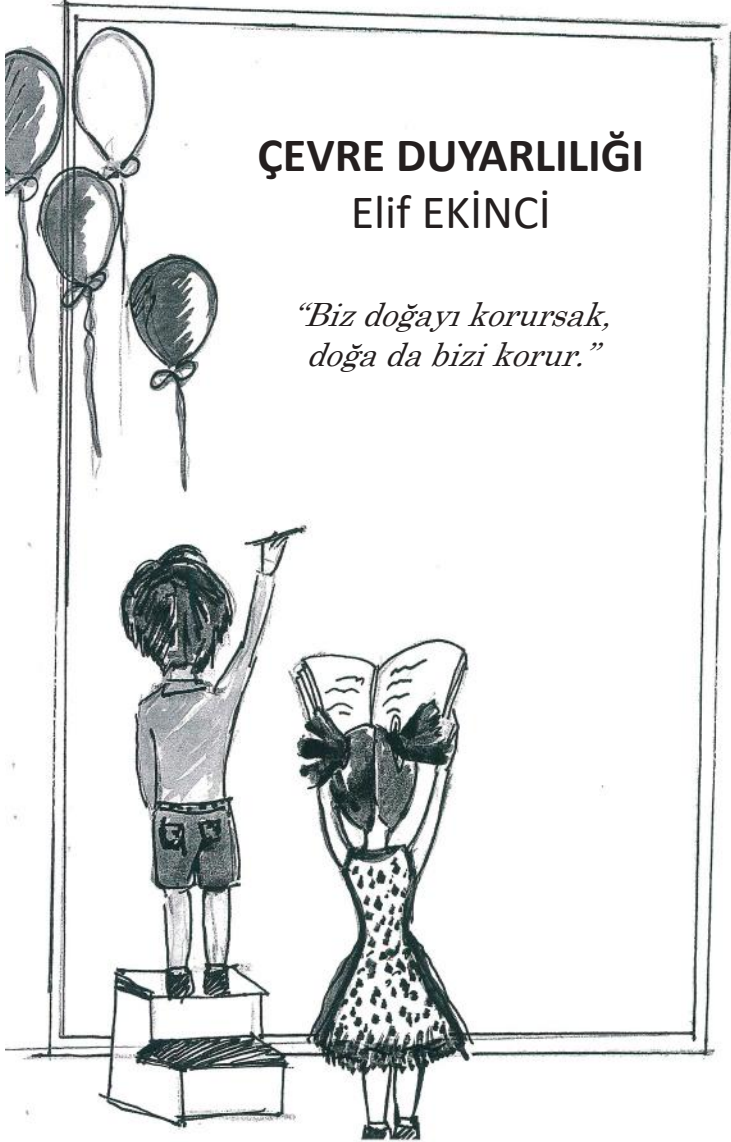
-Rica ederim canım.

Ayşe ödevini kâğıda geçirdi ve arkadaşlarına okudu. Öğretmeni ve arkadaşları ödevi çok beğendiler. Ayşe, birlik ve beraberliğin önemini anladı ve uyguladı.

ÇEVRE DUYARLILIĞI

Elif EKİNCİ

*“Biz doğayı korursak,
doğa da bizi korur.”*

Güzel bir yaz günüydü, kuşlar insanların attığı ek-mek kırıntılarını yiyorlardı. Şirin mi şirin bir kız olan Simge, evde sıkıla sıkıla oturuyordu. Evleri de dışarı-sı da o kadar sıcaktı ki, kendisini pişmiş gibi his-sediyordu. Birden telefon çaldı, arayan Simge'nin arkadaşı Melis idi. Simge çok mutlu oldu. Melis dı-şarıda gezip, kafeye gitmek için onu dışarıya çağır-dı. Simge annesinden izin alarak dışarı çıktı.

Melis, Simge ile sokağın başında buluşup, kafeye doğru gidiyorlardı ki bir çocuğun yere çöp attığını gördüler. Hemen uyardılar, ama çocuk onları hiç umursamadı. Omuz silkip yoluna devam etti. Sim-ge ile arkadaşı daha birçok insanı uyardılar, yine onları kimse umursamadı. Neşe içinde buluşan kız-ların bu umursamazlıklar yüzünden keyifleri iyice kaçmıştı. Kafeye ulaşıp cam kenarına bir masaya oturdular. Birlikte bu konuyu nasıl çözebilecekleri hakkında bir şeyler bulmaya çalıştılar. Birkaç fark-lı fikir buldular ama işe yarayabileceği hakkında emin değillerdi. Sonunda büyüklerinden yardım istemeye karar verdiler. Dondurmalarını yedikten sonra tekrar görüşmek üzere ayrıldılar.

Akşam yemeğinde Simge babası ile konuşacağı uygun zamanı kolluyordu. Tatlıları yerken birden konuya girdi. "Baba insanlar yerlere çöp atıp du-

ruyorlar. Uyarıyorum ama dinlemiyorlar." dedi. Babası "Senin uyarman yeter, insanlar kendi hatalarını kendileri bulsunlar." dedi ve konuyu kapattı. Simge bu cevabın karşısında şaşırıldı. Babasından kendilerine yardım edecek başka bir cevap bekliyordu. Üzgün bir halde odasına gitti. Kesinlikle pes etmeyecekti.

Birkaç yıl sonra Simge büyüdü. Her seferinde insanları uyarıyor, onları engellemeye çalışıyor ama yine olmuyordu bir türlü. Simge arkadaşlarını ile bir klüp kurdu. Tüm arkadaşları ve bazı onlara yardım etmeyi isteyen insanlarla bir araya gelerek kafa kafaya verdiler ve bir etkinlik planladılar.

Ertesi gün okul bahçesinde toplandılar. Herkes ikişer büyük çöp poşeti ve eldiven aldı. Hep birlikte dışarı çıkıp çöpleri toplamaya başladılar. Katılım gittikçe artıyordu. Bahçeden çıkıp sokağa dağılmaya başladılar. Herkes çok mutlu ve istekli idi. Simge'nin ailesi de oralarda dolaşıyordu. Simge'nin böyle bir işle uğraştığını görünce Simge ile gurur duydular. Ve herkes durdu, Simge ile arkadaşlarını büyük bir alkışla tebrik etti. Simge kendi ve yanındakilerle gurur duydu. En sonunda belediye başkanı gelip Simge'yi böyle güzel bir iş planladığı için onu ödüllendirdi. Simge çok mutlu oldu, ailesine

koştu ve sarıldı. Aradan birkaç yıl geçti. Artık her yer tertemizdi. Simge iyi ki böyle bir işe kalkışmıştı. Temiz çevre sağlık, düzen ve mutluluk demektir.

DAMLA KENDİNE SÖZ VERİYOR

Fatma Betül KAYA

*“Gül, o güzel kokuyu,
dikenle hoş geçinmekle kazandı.”*

MEVLANA

Bir karlı pazar gününde Damla basketbol kursundan yeni çıkmış evine doğru gidiyordu. Kısa boylu cılız kız aynı zamanda arabaların üstündeki karı toplayarak giderken bir yandan da eve gidince ne yapacağını düşünüyordu. Giderken mahalledeki çocukların kimseye dikkat etmeyerek kartopu oynamalarına şahit oldu. Yoldan geçen yaşlı kadının yüzüne geldiğini ve özür bile dilemeden kartopu oynadıklarını gördü. Yaşlı kadının bu durumdan rahatsız olduğu yüzünden ve bakışlarından belliydi. Yaşlı kadın çocuklara kızmadan onları uyardı. Damla bu olaya kocaman renkli gözlerini açıp şaşırarak baktı. Çünkü bu durumda kendisi olsaydı bağırarak çocukları dövmeye başlardı.

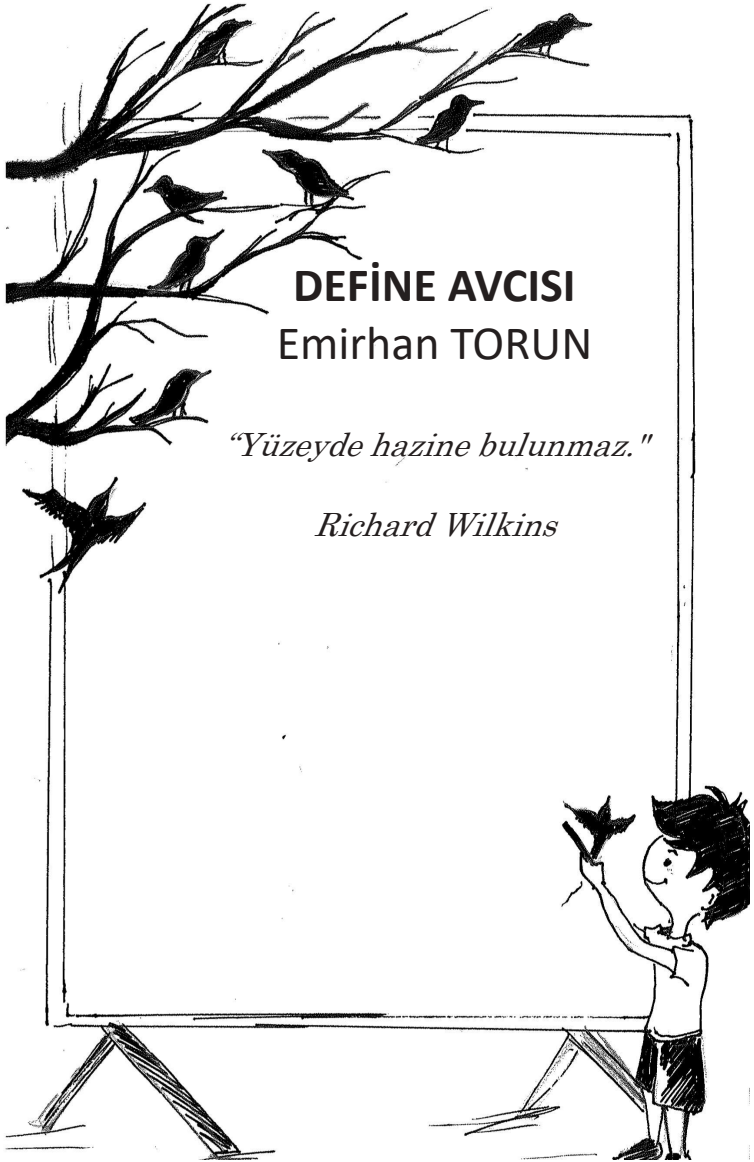
On dakika sonra eve varınca çok üşüdüğünü hissetti. Sıcacık pijamalarını giyip kalorifere sırtını yasladı. Annesi de yanına gidip kursun nasıl geçtiğini sordu. Damla kursun nasıl geçtiğini bir kenara bırakıp yolda yaşadığı olayı anlattı. Ve annesine neden yaşlı kadının öyle bir cevap verdiğini sordu. Anneside yaşlı kadının bu davranışıyla çocuklara hoşgörülü davrandığını söyledi. Hoşgörü ne demektir? Damla annesiyle konuştuktan sonra sözlükten “hoşgörü” kelimesinin ne anlama geldiğini bulmaya çalıştı. “h” harfinin olduğu sayfayı açtı. Fakat araya bir harften bir sayfa kopmuş, o sayfada

“h “ harfinin olduğu sayfaya karışmıştı. Damla’nın gözüne o karışan sayfadan değişik bir kelime çarpmıştı.Gözüne çarpan kelimeyi okudu. Sayfanın en altında “ön yargı” diye bir kelimeyi görmüştü. “ön yargı”nın da ne demek olduğunuda bilmiyordu. Ama “hoşgörü” kelimesini daha çok merak ettiği için sayfayı kaldırıp “ö” harfinin olduğu sayfaya koydu. “H” harfinin olduğu sayfada “Hoşgörü” kelimesini bulamadı. Damla “hoşgörü” kelimesini internetten araştırmaya karar verdi. Hemen annesinin telefonunu alıp koltuğa koşarak oturdu. İnternetteki arama butonuna basarak “Hoşgörü ne demektir?” yazdı. Birkaç sayfaya girip bu kelimeyi araştırdı. Yazanlardan çok fazla bir şey anlamadı. Artık çaresizlikle koşarak annesinin yanına gitti. Annesi oturma odasında yemek programlarını izleyip yarışmacılara laf atmaya çalışıyordu. Damla kısa kıvrıcık saçlarını savurarak annesine değişik bir şekilde baktı. Damla annesinin yanına oturup annesine parmağıyla hafifçe dokundu. Anneside damlaya bakıp “Bir sorun mu var?” diye sordu. Damla annesine “Şey...Ben sana bugünkü olayı anlattığımda sen yaşlı kadının çocuklara hoşgörölü davrandığını söylemiştin ya...İşte ben hoşgörünün ne demek olduğunu bilmiyorum.” dedi. Annesi gülererek “İncitmeden, karşı tarafın kalbini kırmadan onu uyar-

maya “hoşgörölü davranmak” denir.” dedi. Damla annesine teşekkür ederek ona sarıldı. Artık hoşgörölü kelimesinin ne anlama geldiğini öğrenmişti.

Bir süre sonra Damla oyuncaklarıyla oynarken aklına “önyargı” kelimesi geldi. Damla sözlüğünün “ö” harfinin olduğu sayfayı açıp kopan sayfayı eline aldı. “ön yargı” kelimesini buldu ve karşısında yazanlara baktı. Karşısında “Bir kimse veya bir şeyle ilgili olarak belirli şart, olay ve görüntülere dayanarak önceden edinilmiş olumlu veya olumsuz yargı.” yazıyordu. Damla’nın çoğu olaya olumsuz yargıları vardı. Ve kendisi bunun farkındaydı. Damla ön yargının ne demek olduğunu öğrenince günlük hayatta sıkça kullandığı bir şey olduğunu farkına vardı. Hemen annesinin yanına gidip koltuğa oturdu. Annesi yarışmacılar hakkında bilmeden onları yargıladı için annesine kızarak “Anneciğim sen bu yarışmacıların yerinde olsan birilerinin sana böyle demesini ister miydin?” diye sordu. Annesi çok şaşırmişti. Damla annesinin konuşmasına fırsat vermeden “Birileri hakkında bilmeden önyargılı davranamazsın. Bunun çok kötü bir şey olduğunu eminim ki sen de biliyorsun”deyip geri önüne döndü. Annesi de gülümseyerek kafasını salladı. Damla bir daha önyargılı davranmıyacağına ve önyargılı davranana da izin vermeyeceğine kendi kendine

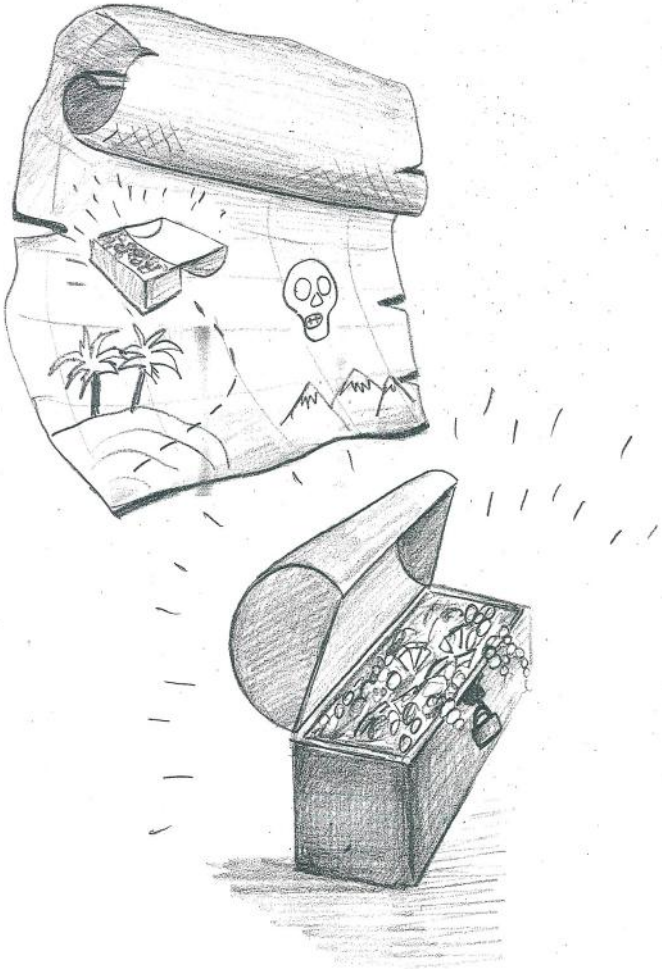
söz verdi.

DEFİNE AVCISI
Emirhan TORUN

“Yüzeyde hazine bulunmaz.”

Richard Wilkins

Bir varmış, bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde Emirhan adında bir çocuk varmış. Bu çocuk macerayı çok severmiş. Bir gün babasına babacığım seninle define avına gidelim mi, demiş. Babası umut vermese de Emirhan'ın hayalini kırmak istemiş. Hazırlıklarını yaparak yola çıkmışlar. Uzun araştırmalar sonucu aradıklarını bulamasalar da ufak bir kâse bulmuşlar.

Buldukları küçük kâseyi eve getirip güzelce temizlemişler. Babası, Emirhan'a bu kâsenin bir tarih eser olabileceğini söylemiş. Evlerinin yakınındaki müzeye götürmeleri gerektiğini söylemiş. Babası ile beraber yola koyulmuşlar. Müzeye vardıklarında yetkililere durumu anlatmışlar. Müze yetkilileri gerekli araştırmayı yaptıktan sonra kâseyi müzeye koymuşlar.

Emirhan ülkemize böyle bir değer kazandırdıkları için mutlu olmuş. Zaten amaçları zengin olmak değilmiş. Ülkemizin tarihi zenginliklerini korumakmış. Mutlu bir şekilde evlerinin yolunu tutmuşlar. Emirhan bu yaptıklarından gurur duymuş. Akşam yemeğini yedikten sonra Emirhan yorgun bir şekilde yatağına uzanmış. Hayal kurarak uykuya dalmış.

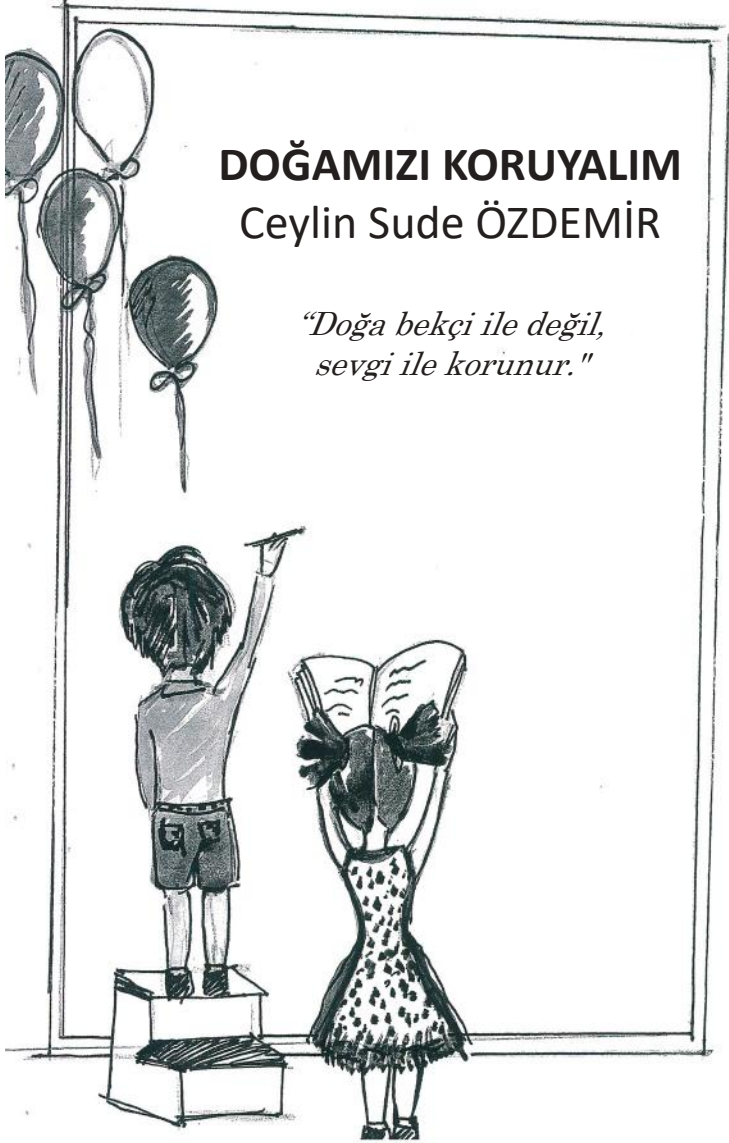
Sabah okula gidince arkadaşlarına macerasını an-

latacağı için çok heyecanlıymış.

DOĞAMIZI KORUYALIM

Ceylin Sude ÖZDEMİR

*"Doğa bekçi ile değil,
sevgi ile korunur."*

Yaz tatili gelmişti. Güneş yeryüzünü sıcacık yapıyordu. Etraf cıvı cıvı kuş sesleriyle şenleniyordu. Ceylin uyandı. Bugün çok mutluydu. Mutfağa girdiğinde annesi Ayşe Hanım kahvaltıyı hazırlamakla meşguldü. Ceylin de annesine yardım etti. Beraber kahvaltıyı hazırladılar. Kahvaltılarını yaptıktan sonra Ceylin`in aklına bir fikir geldi ve annesine:

-Anne, aklıma çok güzel bir fikir geldi. Bugün parkta piknik yapalım mı? Çünkü artık yaz tatili geldi. Arkadaşlarımızla yaz tatili bitene kadar bir daha görüşemeyebiliriz. Sen ne dersin?

-Hay aklına bin yaşa kızım! Çok doğru söylüyorsun. Ben arkadaşlarının anneleriyle bir görüşeyim. Bakalım onlar ne diyecekler?

Ceylin:

-Tamam anne, dedi ve annesinden haber beklemeye başladı. Biraz zaman sonra Ayşe Hanım kapıda göründü. Ceylin çok heyecanlanmıştı. Ayşe Hanım:

-Kızım, arkadaşlarının anneleriyle tek tek görüştüm. Onlar da bu fikri çok beğendiler. Bugün öğleden sonra dört gibi parkta olacağız. Siz saat dört buçuğa kadar oyun oynayacaksınız. Sonra da piknik yapacağız. Sen şimdiden hazırlanmaya başla üç

buçuk gibi çıkarız. Ceylin:

-Yaşasınnn! Çok sevindim. Ben hemen hazırlıklara başlayayım, dedi ve hemen eline piknik sepetini aldı. İçine çikolatalı pasta, termosta çay, su şişesi, birkaç meyve ve önceden hazırlanmış böreği koydu. Sıra en zor işe gelmişti. Ceylin dolabını açtı ve şöyle bir baktı. Seçmekte biraz zorlanmıştı. Sonunda annesinin de yardımıyla ne giyeceğini buldu. Açık mavi şortunu, sarı pullu tişörtünü ve gümüş renkli sandaletini giyinecekti. Son olarak Ceylin'in saçları kalmıştı. Ceylin saçlarını sağ yanına atıp pembiş kalpli tacını taktı. O sırada Ayşe Hanım :

- Ceylin her şey hazır mı? Gitme vakti geldi, dedi. Ceylin:

- Evet anne her şey hazır. Artık gidebiliriz, dedikten sonra dışarı çıktılar. Ve yola koyuldular. Herkes parka geldiğinde kızların oynaması için oyun alanına gittiler. Kızlar neşe içinde oynamaya başladılar. Saat yarım saat sonra anneler kızları çağırdı. Ve hep beraber parkın hemen yanındaki çimenliğe oturdular. Kızlar biraz atıştırdıktan sonra annelerinden izin alıp birazcık daha oyun oynamak için ağaçların olduğu yere gittiler. Neşe içinde oyun oynuyorlardı ki iki kızın ağaçların dallarını ve meyvelerini koparıp yere attığını gördüler. Kızlar buna dayanamayıp

aralarından en gür sesli, uzun boylu olan Eslem:

-Arkadaşlar böyle yaparak doğaya zarar veriyorsunuz. Bunun farkında değil misiniz?

-Böyle yaparsak ne olacak ki?

-Geçen seneyi hatırlayın. Bu ağaçların hiç birinde meyve yoktu. Ağaçların hepsi kurumuştü.

-Aaa! Evet şimdi hatırladık. Buraya birileri gelmişti. Bu ağaçları kesip yerine yeni fidanlar dikmişlerdi. Sizden çok özür dileriz. Bir daha asla böyle bir şey yapmayacağız.

Eslem devam etti:

-Arkadaşlar bence bu parkı daha güzel hale getirebiliriz. İlk önce hep beraber etraftaki çöpleri toplayıp çöp kutusuna atalım. Daha sonra herkes bir fidan alsın ve bu fidanları ekelim. Her gün mutlaka bu parkta buluşup fidanlarımızı sularız. Hem arta kalan zamanlarda da oyun oynarız. Siz ne diyorsunuz?

-Evelt! Bu harika bir fikir. Herkes annesinden izin alsın ve beş dakika sonra tekrardan burada buluşalım. Ama yanımızda fidanlarımızı da getirelim.

-Tamam, dediler ve koşmaya başladılar. İki kız kendi annesinin yanına, Ceylin ve arkadaşları da

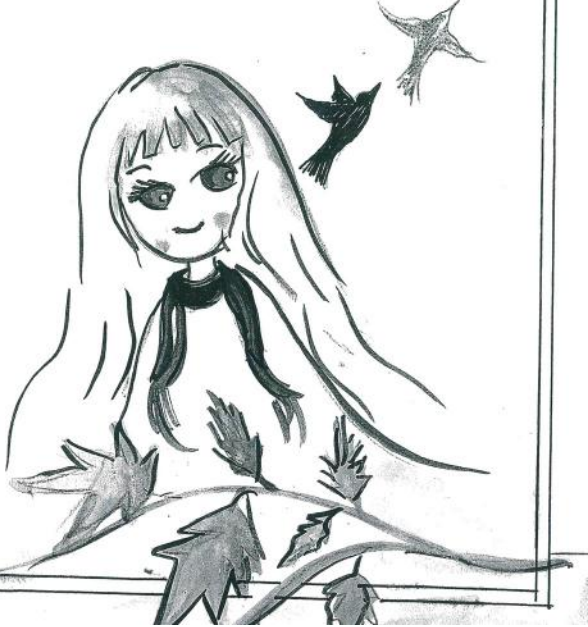
kendi annelerinin yanına gidip:

-Anne hemen fidan almamız gerekiyor, diye söze başladılar ve olaydan kısaca bahsettiler. Anneleri kızlarına izin verdiler. Ve kızlar fidanlarını alıp buluşma yerine geldiler. İlk önce yerdeki çöpleri topladılar. Daha sonra fidanlarını diktiler. Herkes kendi fidanına küçük bir kağıda ismini yazıp fidanına yapıştırdı. Ve her gün fidanlarını sulamaya geldiler. Geri kalan zamanda ise dedikleri gibi oyunlar oynadılar. Her gün böyle devam etti. En sonunda okullar açıldı. Artık park eskisinden bile güzel olmuştu. Okuldan çıkan parka geliyordu. O günden sonra parka zarar veren de hiç olmadı...

GÜZELLİĞİN SIRRI
Rüveyda OKUR

“Her insan meyvesi ile tanınır.”

Martine Luther

Elif Zeynep her zamanki gibi ödevlerini yaptıktan sonra en sevdiği mor koltuğa oturdu. Ama bu sefer pek de oturdu diyemeyiz. O esmer, orta boylu, şirin kız bir türlü yerinde duramıyordu. Çünkü yarın sınıfça kampa gideceklerdi. Kendi kendine acaba ne giysem, neler alsam yanıma diye düşünürken annesi Fatma Hanım'ın sesini duydu. Annesi yemeğin hazır olduğunu söylüyordu. Elif Zeynep minik ama hızlı adımlara mutfığa doğru koştu. Yemek yemek için oturduğu sandalyede bir o yana bir bu yana sallandığını gören Fatma Hanım gülümseyerek, "Okuldan geldiğinden beri sende bir haller var." dedi. Elif Zeynep annesine yarın sınıfça kampa gidecekleri söyledi. O anda Elif Zeynep'in kardeşi İrem, kamp ne demek diye sordu. Elif Zeynep kardeşine kampın ne demek olduğunu açıkladı. Yemeklerini yedikten sonra ailecek Elif Zeynep'in odasına gidip kamp eşyalarını hazırladılar.

Ertesi gün Elif sabah erkenden kalktı. Dolabından en sevdiği elbisesini seçip giydi, saçını özenle taradı ve annesiyle okulun yolunu tuttu. Onları kampa götürecek otobüsün dolu olduğunu görünce heyecanı ikiye katlandı. Güzel bir seyahatten sonra kamp yerine ulaştılar. Çadırlar, atıştırmalıklar her şey hazır. Top oynadılar, ip atladılar derken Elif Zeynep Selay adında sarışın, sıska bir arkadaşıyla kavga

etti. Arkadaşını hızla itti ve ormanın derinliklerine daldı. Aslında hatalı olduğunu anlamıştı fakat özür dilemek gibi bir niyeti yoktu. Bir süre sonra etrafına bakınmaya başladı. Bir şey fark etmişti. Ormandaki çiçekler ne kadar da güzeldi. Kendi kendine, "Bu güzelliğin sırrı ne?" dedi. O anda bir ses işitti. Korkmuştu. Arkasını döndüğünde bir papatyanın ona seslendiğini gördü. Papatya, "Bu güzelliğin sırrını merak ediyorsun ha." dedi. Elif yavaşça evet dercesine başını salladı. Papatya, "İyi duygulardan gelir." dedi. Elif bir şey anlamdı. Papatyada açıklama yaparcasına dedi ki:

-Tüm her şey bu kadar güzel bir şekilde dünyaya gelir. Yani sevgi dolu bir kalple. Kim içindeki bu sevgiyi kaybederse biter. Biz ormandakiler hep bir sevgiyle, iyilikle yaşarız. Solanlarımız ise içindeki bu iyi duyguları kaybedenlerimizdir.

Elif Zeynep, "Biz insanlar da mı böyleyiz." dedi. Papatya üzgün bir şekilde, "Evet öylesiniz. Dünyadaki bütün canlılar böyle. Ama artık siz insanlar içinizdeki bu güzel duyguları kaybetmeye başladınız. Güzelliğinizi kaybediyorsunuz, çirkinleşiyorsunuz. Oysaki dünyadaki bütün canlılar iyi duygularını korusa dünya nasıl güzel bir yer olurdu." dedi. O anda Elif Zeynep'in aklına arkadaşına karşı yaptığı kötü

hareketler geldi. Şöyle bir çığlık atarak kamp yerine doğru koştu:

- SOLUYORUM.

Elif Zeynep hemen arkadaşı Selay'ın yanına gidip özür diledi. Selay bu duruma çok sevindi ve arkadaşını affetti. Tüm sınıf birlikte yıldızları izleyerek uyudular. Ertesi gün birlikte kamp eşyalarını toplayıp otobüse yerleştirdiler. Elif Zeynep dönüş yolunda hep dün yaşadıklarını düşündü. Kendine bir söz verdi. Bundan sonra asla kötü duygular beslemeyecek her zaman iyi bir insan olacaktı.

Bir papatya asla konuşamaz biliyoruz ama bu masaldaki papatyanın dediklerinin doğru olduğunu da biliyoruz. Bir insan giydiği kıyafetlerle güzel veya çirkin olmaz. İnsanlar sözleriyle, davranışlarıyla güzel mi çirkin mi olduklarını belli ederler. Sen de Elif Zeynep gibi güzel bir insan olmak istiyorsan eğer ailene, dostlarına, büyüklerine, küçüklerine karşı iyi davranışlar sergile. Saygılı davran, üzme kimseyi, kıskanç olma, hoşgörölü ol. İşte o zaman güzel bir insan olursun.

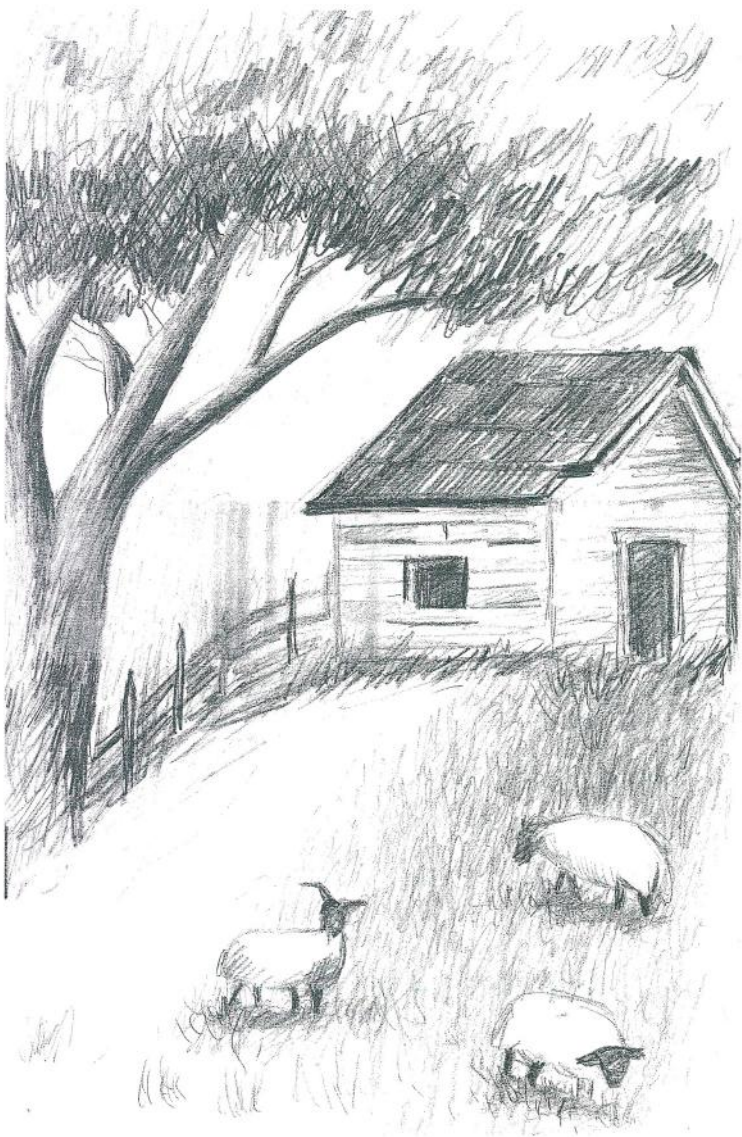
KÖYDEKİ HAYAT...

Ebrar ARSLAN

*"Ne zaman bir köy türküsü duysam,
şairliğimden utanırım."*

Bedri Rahmi Eyüpoğlu

Soğuk bir kış günüydü. Her taraf tatlı beyaz elbisesini giymişti. Köyden çocuk cıvıltıları gelmez olmuştu. Ahırımızdaki inatçı keçiler sıkıntıdan birbirleri ile dövüşür olmuş, ineklerimiz de süt vermez olmuşlardı. Bugünse günlerden perşembeydi. Bugün babam şehre inip evimizin ihtiyaçlarını alacaktı. Köy halkı şehre inmek için köyden bir kişinin traktörünün ve römorkunun yeterli olacağını düşünmüşlerdi. Bunun için her çarşamba akşamı güğüm içinde fokurdayan su eşliğinde kura çekerlerdi. Bu sırada kızları mutfığa girer eksikleri belirler daha sonrada alacaklar listesine eklerlerdi. Babam akşam eve geldiğinde kuranın kendisine çıktığını dile getirmişti. Akşam babamın cebine alacaklar listesini koyduktan sonra kendimi çok yorulmuş hissediyordum. Bu yüzden hemen yatağa gittim ve uyumaya başladım. Sabah daha gün doğmadan bizim evden sesler geliyordu. Açıkçası bu sesler beni bayağı rahatsız etmişti. Bizim evde neler olduğunu merak edip uyandım. İlk önce günaydın dedim annem ve babama, annem ve babamda bana aynı şekilde karşılık verdiler. Babam alacaklar listesini bir daha gözden geçiriyor, annemse kümesten yeni çıkmış yumurtaları bol tereyağında pişiriyordu. Anneme sofrayı kurmasında yardım ettim ve hep beraber sofraya oturduk. Bol tereyağında pişmiş

yumurtanın tadına doyum olmuyor, nefes almaksızın yumurtaları yiyorduk Herkes doymuş kahvaltıda bitmişti. Babam bana göz ederek montunu getirmemi istedi. Bende vakit kaybetmeden babama montunu getirdim. Daha sonra babam sofradan kalkarak "Köy halkı beni bekler , ben geç kalmayayım" dedi ve dışarı çıktı. Motoru çalıştırdı ve bir müddet motoru ısıttı. Aksi takdirde motor yolda giderken sık sık "stop " ederdi. Nihayet en sevdiğim an gelmişti. Babam düdüğe basarak bizim avludan çıktı. Basmaya devam ederek köyün merkezine inmişti. Düdüğe duyan köy halkı köyün merkezine gelmişti. Pazara gidecekler römorka bindikten sonra babam yola koyulmuştu. Bense odamın penceresinden onları izliyordum. Annem bana seslendi ve evimizin aşağısındaki çeşmeden su getirmemi istedi. Annem de bunu dedikten sonra ahıra inmişti. Mutfaktan bakır helkeyi alıp hemen yola koyuldum. Evimizin aşağısında bulunan çeşmeden helkemi doldurup geri döndüm. Helkemi mutfığa koyduktan sonra soluğu sobanın başında aldım. Çok üşümüştüm. Annem eve gelmiş yanında da iki tane yumurta ve birazda süt getirmişti. Bunları annemin elinden alıp mutfığa koydum. Çok geçmeden Hatice teyze bize geldi. Annemden yardım istedi. Misafiri gelecekmış ve arabaşı yemeğini ye-

tiştirmesi gerekiyormuş. Annemse evden biraz un alıp yola koyuldu. ıkarken de "Eee orbada bizimde tuzumuz bulunsun." dedi. Köylerdeki yardımlaşma gücüne hayrandım. Komşusu için kendini feda eden çok kişi vardı. Köylerdeki yardımlaşma ve dayanışmaya imece deniyordu. Bizim traktörün sesi gelmişti yani babam şehirde dönmüştü. Kapıyı açtım ve babamı hazır olda bekledim. Bu ona ne kadar saygımın olduğunun göstergesiydi. Babam gelince elindeki fileleri aldım ve mutfağa yerleştirmeye başladım. Babam kestane de almıştı. Hemen kestanelerin ortasına çizik açıp sobanın üstüne koydum. Bu sesler paha biilemezdi: pıt pat pıt pat... Tam da yenilecek kıvama gelmişti ama annem evde yoktu. Evde bir şey yenilecekse bütün ev halkının evde ulunması gerekirdi. Kestaneleri başka bir kaba alıp yemek için annemin gelmesini beklemeye başladık. Sonunda annem gelmişti ve Hatice teyze ona bir tepsi arabaşi yanında da biraz çorba vermişti. Böylece kymzdeki yardımlaşmaya bir kez daha hayran oldum. Arabaşıyı hep beraber içtikten sonra kestaneleri yemenin zamanı gelmişti. Kestaneleri soyup afiyetle yerken aklımdan keşe yardımlaşma ve dayanışma her yerde bizim köydeki gibi olsa diye düşündüm.

VERİMLİ DERS ÇALIŞMA
Ebrar Naz KARAKAYA

*“En büyük makam,
en büyük hak,
çalışanlara ait olacaktır.”*

Mustafa Kemal Atatürk

Bir bahar günü Yağmur oyuncaklarıyla oynuyordu. O kadar çok oynamıştı ki sıkıldığını hissetti.

Koşarak ablası Eylül' ün yanına gitti. Eylül ders çalışıyordu. Yağmur Eylül'e:

-Abla yine mi ders çalışıyorsun? Hep ders çalışıyorsun! Biraz mola versene!

-Yağmur üniversite ders çalışmayı gerektirir. Aslında her sınıf ders çalışmayı gerektirir ama üniversite daha fazla çalışma gerektirir. Ayrıca sen nereden biliyorsun mola vermediği mi? Sen oynarken ben iki kere mola verdim.

- Sen mi mola verdin abla? Sen hep ders çalışıyorsun başka bir şey yapmıyorsun ki.

-Yağmur molasız ders çalışılmaz beyin eski verimini alamaz. Mesela ben kırk dakikada bir on dakika mola veriyorum. Böyle daha verimli oluyor.

-Abla ben çok çalışsam sınavlardan yüz alabilir miyim?

-Yağmurcuğum sen verimli çalışırsan başarıya ulaşabilir, sınavlardan yüksek notlar alabilirsin.

-O zaman çok çalışacağım.

-Ama sakın çok çalışmakla verimli çalışmayı karıştıрма.

-Nasıl verimli çalışabilirim?

-Dediğim gibi mola çok önemli. Ayrıca yeterince kitap okumaz isen soruyu anlayamazsın. Soruyu anlayamaz isen doğru çözemezsin. Ayrıca büyüdükçe test çözme sayını arttırmalısın. Ve sana en önemli kuralı söyleyeyim, okulda öğrendiğini tekrar etmek. Yani ders tekrarı yapmak.

-Peki, nasıl verimli ödev yapabilirim?

-Zordan başlamak ödevin daha kolay ilerlemesini sağlayacaktır. Kolaydan başlayıp zoru kenara atma. Zordan başlarsan hem kolay bitince “Daha zor olan ödevim var.” diye üzülmemiş olursun, hem de daha verimli yaparsın. Bu arada sakın ortamı unutma. Ders ortamının uygun olması ders içinde, ödev içinde çok önemli. Ortam düzenli ve sessiz olmalı. Işık loş olmamalı. Aydınlık ışıktaki çalışmalısın. Ama ortam çok da sessiz olmamalı. Çok sessizlikte dikat dağınıklığına yol açar.

-Anladım abla da sende çok çalışıyorsun!

-Hayır Yağmur dediğim gibi molalar ve kendime dinlenme zamanları veriyor, kitap okuyor ve daha birçok şey yapıyorum.

-Anladım ablacığım! Çok teşekkür ederim. Uygulamaya çalışacağım.

-Rica ederim. Uygularsan başarıya ulaşırsın. Daha birçok taktik var. Onları da araştırabilirsin.

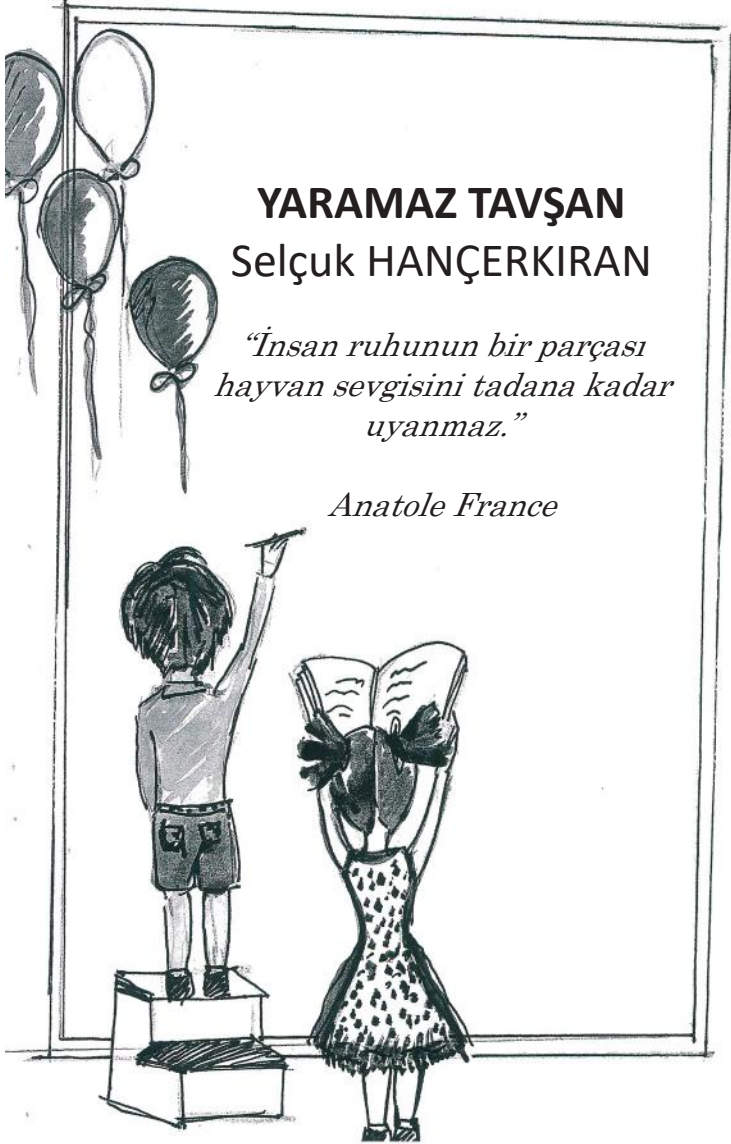
-Tamam ben araştırmaya gidiyorum.

Yağmur nasıl verimli ders çalışacağını ve ödev yapacağını iyi bir şekilde kavradı.

YARAMAZ TAVŞAN
Selçuk HANÇERKIRAN

*“İnsan ruhunun bir parçası
hayvan sevgisini tadana kadar
uyanmaz.”*

Anatole France

Koskocaman ormanlarının birinde yaşayan çok yaramaz bir tavşan varmış. Bu tavşan hiç kimsenin sözünü dinlemezmiş. Arkadaşları ile iyi geçinmez, onlarla dalga geçecek mutlaka bir şeyler bulurmuş. Zaman geçtikçe ormandaki hayvanlar bu yaramaz tavşana dayanamaz hale gelmişler. Kimse onunla oynamak istemiyor, görünce yolunu değiştiriyormuş. Aslında tavşan bu durumu fark etmiş ama davranışlarını sürdürmeye de devam etmiş. İçten içe kendisine yapılanlara daha çok sinirleniyormuş. Sinirlendikçe de dalga geçmenin sınırlarını iyice arttırmış.

O gün yuvasından çıkar çıkmaz kaplumbağa ile karşılaşmış. Onunla çok yavaşsın diyerek dalga geçmiş. Kaplumbağa çok kırılmış. Daha sonra ağacın dibinde duran yılanı görüş. Yılan “Ayakların nerede senin” diye seslenmiş. Flamingonun yanına giderek ona da üzücü birkaç söz etmekten geri durmamış. Tüm hayvanlar çok kızmışlar ve aralarında bir plan yaparak tavşana bir oyun oynamaya karar vermişler. Her biri korkunç giysiler giyip tavşanın önüne çıkmışlar. Yaramaz tavşanı bir daha dalga geçmeme konusunda uyarılmışlar. Tavşan o kadar korkmuş ki bir an konuşamamış. Gözleri yerinden fırlayacak gibi açılmış. Tavşanın tir tir titrediğini gören hayvanlar bu kadar ders yeter diye düşünüp

oyunu bitirmişler. Tavşan bir daha dalga geçmeyeceğine söz vermiş.

Oyunun sonunda kendine gelen tavşana hayvanlar empati ile ilgili bir kitap vermişler. Arkadaşları ile iyi ilişkiler kurabilmek, daha iyi bir ekip oyuncusu olabilmek ve dünyayı başkalarının bakış açısından da görebilmek için empati yapmayı öğrenmesine yardımcı olmuşlar. Yaramaz tavşan bu kitap sayesinde etrafındaki canlıları anlayıp nasıl davranması gerektiği konusunda birçok bilgiyi öğrenmiş.

Bazen bizlerde etrafımızdaki insanları anlamak, iyi iletişim kurabilmek için empati yapmaya ihtiyaç duyarız. Bu bizim hayatımıza, kişilik gelişimimize olumlu katkılar sağlayacaktır.

ŞİİRLER

ANNEM

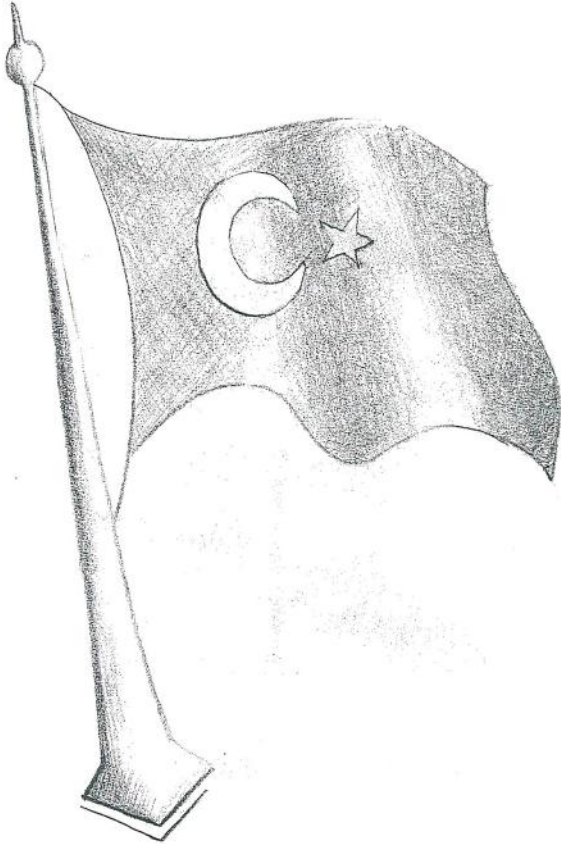
Yalnızlığımı paylaştığım,
Baktığımda doyamadığım,
Görmesem özlediğim,
Benim canım annem.

Ekmeğimde aşımda,
Geceleri rüyamda,
Yudumladığım suyumda,
Benim canım annem.

Üşüyüp sarıldığımda,
Gözlerine baktığımda,
Sıcak gülüşünle, İçimi ısıttın.
Benim canım annem.

Sevdiğim kokladığım,
Tüm çiçeklerim sensin.
Ellerinden öperim,
Benim canım annem.

Melike KAPLAN

BAYRAK

Allı bayrak, şanlı bayrak
Ne de güzel dalgalanırsın
Aylı bayrak, yıldızlı bayrak
Şehidimin kanı, benim canımsın.

Ben gölgende yaşıyorum
Sen göklerde salınıyorsun
Doğduğumdan beri destanını duydum,
Senin toprağında, destan yazacağım.

Senin olduğun yerde,
Hep özgür olacağım.
Nefes almama ışığın yeter
Gölgende yaşamak beni mutlu eder.

Fazlı ÜNAL

BİR KEDİNİN GÖZÜNDEN

Köpük 'tür benim adım,
Canımdır yavrularım.
Patilerim yumuk yumuk,
Tüylerim pamuk pamuk.
Miyav derim gülerim.

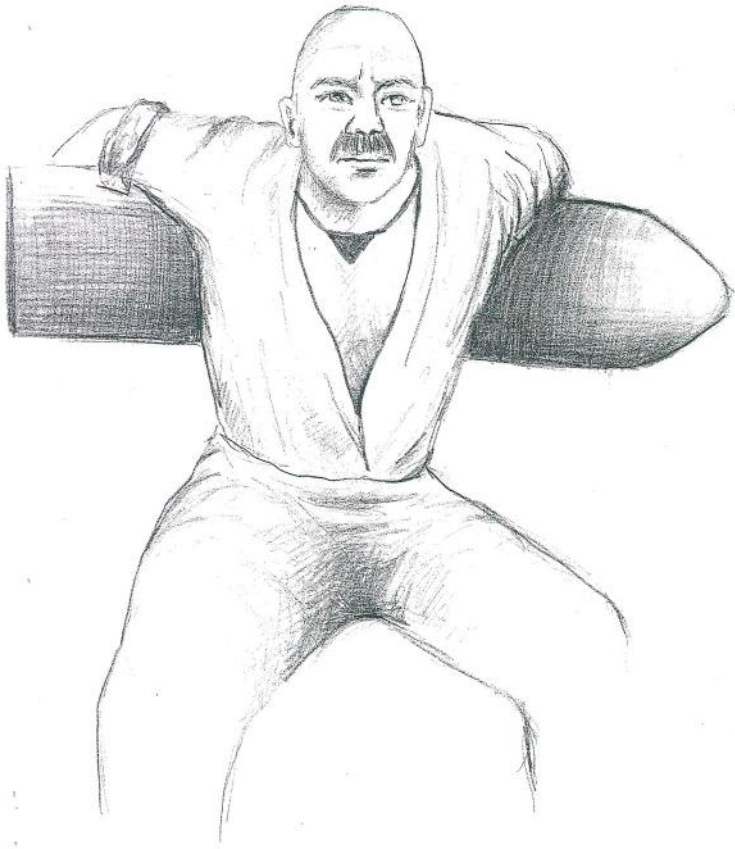
Gözlerim boncuk boncuk,
Sever beni çoluk çocuk.
Kulaklarımı açarım,
Köpek gördü mü kaçarım.
Miyav derim korkarım.

Masum masum bakarım,
İpleri birbirine katarım.
Sakın beni kızdırmayın,
Pençelerimi takarım.
Miyav derim koşarım.

Bazı çocuklar taş atar,
Bazıları kovalar.
Canım çok yanar ama
Sesim kalır boğazımda,
Miyav derim ağlarım.

Soğuk olur üşürüm,
Açlıktan büzüşürüm,
Kapınızın önünden,
Bir kase süt beklerim.
Miyav derim içerim.

Melike KAPLAN

ÇANAKKALE ŞEHİTLERİ

Vatan uğruna gittiler,
Gittiler gelmediler,
Tereddüt etmediler,
Hep savaştılar hiç dönmediler.

İzlerinden giden gençler,
Şehitliklerine özenirler,
Askerliği sevdiler,
Severek gittiler.

Bizimdir Çanakkale,
Onlar sayesinde,
Anıyoruz şehitleri,
Hüzün ile üzüntü ile.

Püskürttüler düşmanları,
Tüfek ile süngü ile,
Şehit oldular ancak,
Hala kalbimizdeler.

Adem Arda BARAN

ÇANAKKALE

Çanakkale'm vatanım toprağım!
Her bir koldan geliyordu düşmanım.
Göğsünü siper etmiş Mehmet'im.
Çanakkale'm ağlıyor Mehmet'ine.

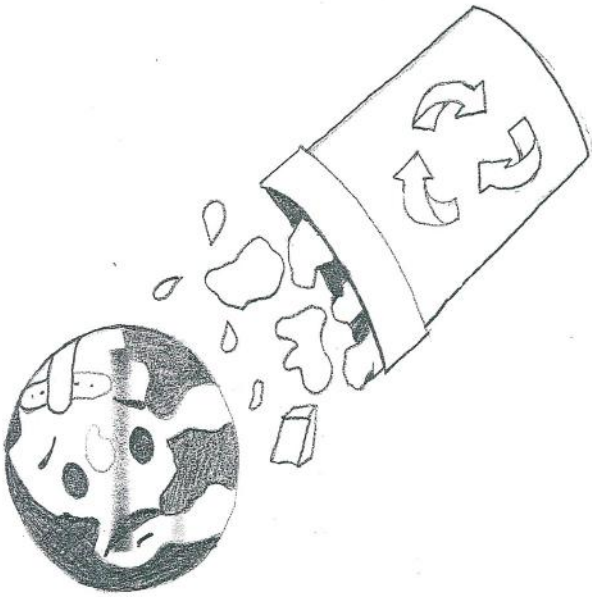
Sahipsiz değıldir bu vatan.
Bize hep yardım etti Yaradan.
Irmak gibi coşan, sel gibi akan,
Çanakkale'm ağlıyor Mehmet'ine.

Saldırıyordu düşman her taraftan.
Yağıyordu güller, mermiler havadan.
Siper etti Mehmet'im göğsünü düşmana.
Çanakkale'm ağlıyor Mehmet'ine.

Kurşunlar yağarken değıdi bağırina.
Gökyüzünde buse kondu alınına.
Kaldırdı başını güldü Mevla'ya,
Çanakkale'm ağlıyordu Mehmet'ine.

Dizlerin üstüne düştü Mehmet' im.
Yerini yarını seçti Mehmet' im.
Bir can idi onu da verdi ama
Çanakkale'yi vermedi Mehmet' im

Melike KAPLAN

ÇEVREMİZ

Temiz bir ÷lkede yaşamak varken,
Neden böyle kirletiyoruz çevreyi,
Ne güzel koşup oynayabilirken,
Ah bir de temiz tutabilsek çevreyi.

Biz kirletiyoruz fakat temizlemiyoruz,
Farkındayız ama yine de beceremiyoruz,
Hep temiz tutsak hiç kirletmesek,
Ne de güzel olur canım ÷lkemiz.

Yediğimizi, içtiğimizi yere atıyoruz,
Nedense çöp kutularını hiç kullanmıyoruz,
Oysaki etrafa dikkatlice baksak,
Daha güzel bir ÷lkede yaşarız.

Adem Arda BARAN

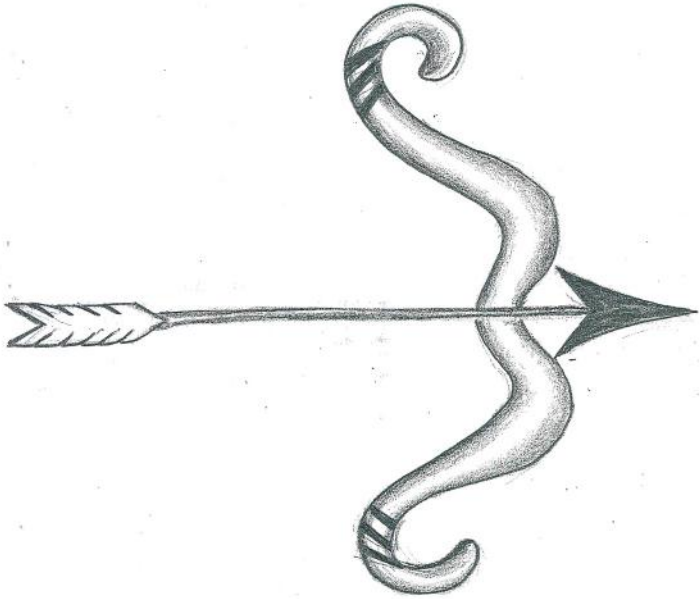
DOĞAMIZ

Çevremizi temiz tutalım
Bitkilerimizi sulayalım
Yaşamak için lazımdır
Doğaya çöp atmayalım

Renk renk çiçekler
Birbirlerinden güzeller
Etrafımız yemyeşil olsun
Solmasın renkli hayaller

Dünyaya güzelliklerini gösteren
Ağaçlardır meyveleri veren
Çiçekler sunar rengarenk şölen
Bakarken bizleri hayrete düşüren

Fatma Betül KAYA

DOĞRULUK

Doğruluk hazinedir insana
Bu hazine gereklidir her kula
Çalış, çabala, alın teri dök
İyi bir seda bırak dünyaya

Kayanın üstünde yeşeren ağaç
Olmaz doğruluk olunca insan muhtaç
Kibir, kötülük, yalan çıkmaz,
Kalbinde doğruluk olan utanmaz

Bir tuğlası eksik ev gibidir,
Hep karanlık gece gibidir,
Susuz kalmış çöl gibidir.
Doğruluk insana hazinedir.

Ela Nur ÇAY

DOST

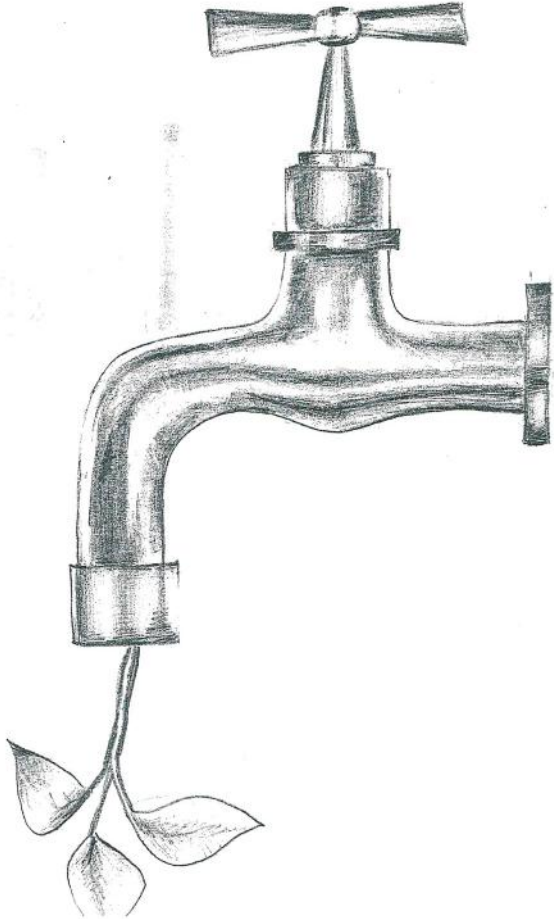
Birbirimizi candan seversek, kalbimize yalan giremez
Birbirimizin sıkıntılarını dinlemenin adıdır dost
Dostluğun sırrı sevmek ve paylaşmaktır.
Candan ve kalpten sevmektir dost

Sevgi yumağı büyüdükçe dostluklar artar
Bazen bir tebessüm yeter dostluğu büyütme,
Kimi zaman elini, kimi zaman kalbini vermektir dost
Bazen de çok uzaklarda hatırlayandır dost.

Hatırladığında bir dostu, yüzüne tebessüm gelir
Bazen bir selam bazen de sevgi gönderendir dost
Çok özlersin, hüzünlenirsin dalarsın uzaklara
İçtiğin çayda aradığın sohbetir dost.

Bir kardeşin ihtiyacını gidermektir dost
Güzel dostluklar edinirsek sevgi tohumları ekeriz
Sevgi tohumları çiçek gibi açar
Tut elimi ey dost paylaşacağımız çok hayallerimiz var.

Melike KAPLAN

GÜZEL SU

Ne güzelsin su, şırıl şırıl akıyorsun
Pırıl pırıl bakıyorsun
Damla damla bize hayat veriyorsun
Seni seviyoruz su.

Susayınca lıkr lıkr içiyoruz
Sana doyamıyoruz
Her yerde sen varsın
Seni seviyoruz su.

Vücudumuzun yüzde sekseni su
Dünyamızın dörtte üçü su
Her zaman yanımızdasın
Seni seviyoruz su.

Sultan Sena YİĞİT

HAYVANLAR

Ne güzel dostlardır hayvanlar bize.
Bekçilik eder köpekler bize.
Mırıl mırıl kediler, neşedir evimize
Akvaryumda balıklar huzur verir bize.

Gıdak gıdak tavuklar
Bizim için yumurtalar bırakırlar
Vız vız arılar uçarlar
Şifa kaynağı bal yaparlar.

İnekler, mandalar, koyunlar
Süt verirler büyümemiz için
Ne güzeldir hayvanlar
Hep bizim için çalışırlar.

Emirhan ORAKÇI

DOSTLUK

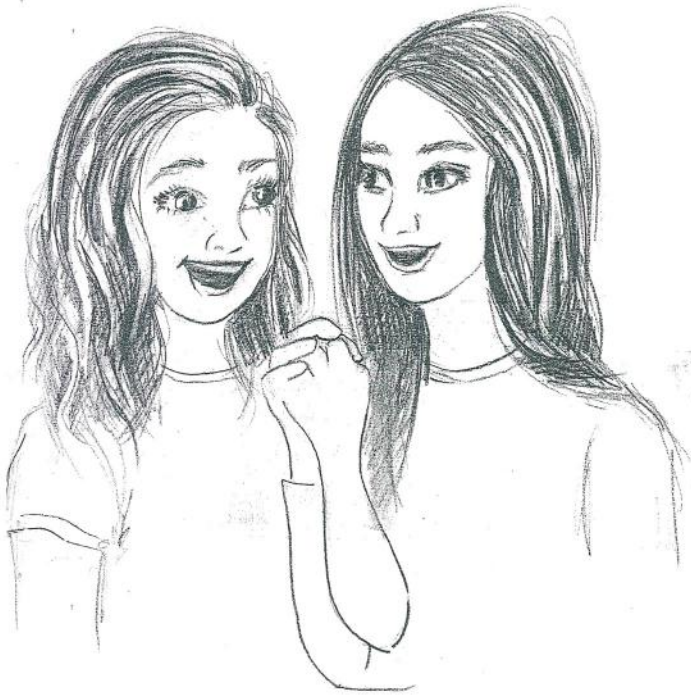
Sabahlara kadar oturup muhabbet ettiğim,
Dostumsun sen benim canımdan öte.
Derdimi sıkıntımı içimi döktüğüm
Dostumsun sen benim canımdan öte.

Sen gelince güneşler açar,
Bulutlar gökyüzünden bir, bir kaçar.
Gönlümde envai çiçekler açar,
Dostumsun benim canımdan öte.

Belki ekmeğimiz olmadı belki işimiz,
Her zaman dik oldu bizim başımız,
Mazluma değil zalimedir çatık kaşımız,
Dostumsun benim canımdan öte.

Her anda yanımda olandır dost,
Gönlümün efendisidir dost
Gerektiğinde sırtına alandır dost,
Dostumsun benim canımdan öte

Tahsin TEKBAŞ

HEPİMİZ KARDEŞİZ

Dinimizin özüdür barış ve sevgi,
Hepimiz kardeşiz fark etmez ki rengi.
Bir ölçüye göre yaratılmış kâinat
Bozmayalım, ondaki huzur ve ahengi.

Kardeşlikte örnek; Ensar ile muhacir
Peygamber ile kardeş oldu Ebubekir.
Her gün beş vakit minarelerden duyarız:
Rabbimiz bir, Resulümüz bir, dinimiz bir

Komşusu aç iken, Müslüman tok yatamaz.
Kimsenin kimseden üstünlüğü olamaz.
Gelin Allah için sevelim sevilelim...
Bu dünya geçicidir hiç kimseye kalmaz.

Atalarımız aynı : Havva ile Âdem,
Hepimiz aynı soydan geliyoruz madem,
O zaman nedendir bu kavga, bu düşmanlık?
Her gün durmadan kan ağlıyor dünya âlem.

Gerçek müminde bulunmaz fitne hevesi
Öz kardeşi gibi bilir ancak herkesi.
Kardeşini sevmeden girilmez cennete,
O zaman bunca düşmanlık da neyin nesi?

Hepimiz kardeşiz, kimseden yok farkımız,
Sevgi ile şenlenir evimiz barkımız.
Bir ve beraber olursak ancak yaşarız.
Ha siyah olmuş, ha beyaz olmuş ırkımız.

Fatma Betül KAYA

BENİM CANIM ÖĞRETMENİM

Sevgili öğretmenim
Seni ben çok severim
Sevdiğimi bilmenizi isterim
Benim canım öğretmenim.

Eğlenceli anlatımını severim
Sizinle sayıların içinde yüzerim
Matematiği çok severim
Benim canım öğretmenim.

Size olan sevgim
Değil kağıt, defterlere sığmaz
Öğretmenler gününüz kutlu olsun
Benim canım öğretmenim.

Ebrar Naz KARAKAYA

DOSTUM

En kara gününde
Umudumu yitirdiği anda
Hayallerimi bitirdiğim zamanda
Hep yanımda bir ışık.

İçi kan ağlarken gülen
Ne pahasına olursa olsun seven
Kucağını bana açabilen
Hep yanımda bir ışık

Derdimi dinleyebilen
Dostuna değer veren
Güneş gibi parlayabilen
Hep yanımda bir ışık

Canını feda eden
Yürekten seven
Neşe ile gülen
Hep yanımda bir ışık

İrem Nur DEMİR

Sabret

SABIR

Sabır; hayata yön veren iki hece
Onunla yaşanır hem gündüz hem gece
Her zorlukta bir kolaylık vardır
Onunla başlar kader denen bilmece.

Sabırdır dünyada kulluğun temeli
Her derde katlanmalı, şükür demeli
Yaradan kullarını sabırla dener
Lütfunu da kahrını da hoş görmeli.

Sabır namaz ile birlikte anılır,
Sabretmeyen kullar her zaman yanılır,
“Sabrın sonu selamettir “ der atalar
Onunla kulluğun tadına varılır.

Hazreti Eyyüp gibi olsaydık eğer,
Bizimle birlik gezerdi melekler.
Allah sabreden kullarını severmiş
Çünkü onunla kabul olur dilekler.

Hiç kimseyi hor görmeden, kin gütmeden,
Kalpleri kırmadan kötülük etmeden,
Allah karşılığını bol bol verirmiş
Henüz ölüm gelmeden, ömür bitmeden.

Fatma Betül KAYA

SEVGİ

Anaya, babaya duyulur sevgi
Bitkiye, hayvana duyulur sevgi
Sevgi güzelliştir kalbe işlenir
Gülmeyen gözde aranmaz sevgi

Ne büyük nimet sevebilmek
Hep birlikte olup kalpten gülmek
İhtiyacı olana yardım etmek
Sevgi ağacına meyveler vermek

Kara bulutları kaldır aradan
Sevgi çeşmesinden iç durmadan
Ömür kısa çok geç olmadan
Sevgi denizinden doldur kalbini

Sultan Sena YİĞİT

SELAM SANA

Dönemeyeceklerini bile bile,
Sana geldiler güle güle.
Düşmanlara mezar oldun.
Selam sana Çanakkale!

Kurşun yağdı siperlere.
Kan kokuyor Kanlı dere.
“Vatan size minnettardır.”
Selam olsun şehitlere!

Daha mektubunu okumadan,
Şehit etti seni düşman.
Annen seni kurban seçti,
Selam sana Kınalı Hasan!

Unutmayız biz bu savaşı,
Urfa' yı, Antep' i, Maraş' ı...
Dünya'ya gücümüzü gösterdin.
Selam sana Seyit Onbaşı!

Düşmanlarla çıktık başa,
Sözünü yazdık dağa, taşa.
“ Çanakkale geçilmez !”
Selam sana Kemal Paşa!

Fatma Betül KAYA

SU

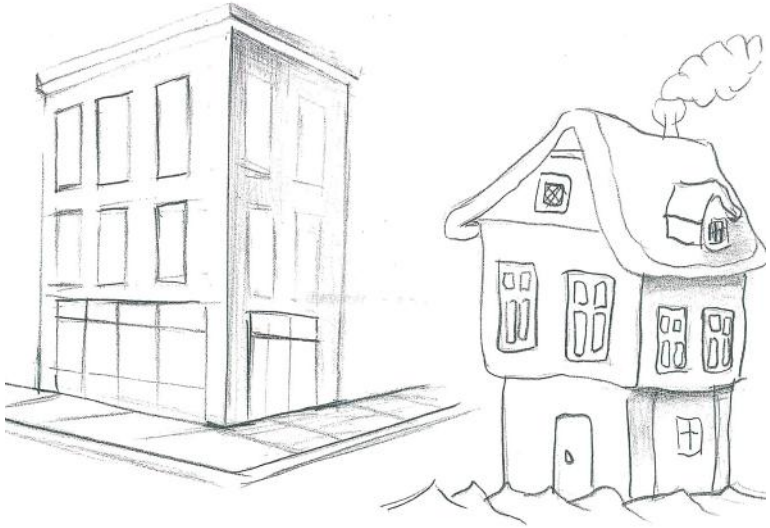
İçebilirken suyu kana kana,
Beğenmezlik etmeyelim sakın ha!
Çok buldukça boşa harcamayalım,
Böylece israftan kaçınalım.

Yemen'de ölüyor çocuklar,
İçiyorlar pis ve kirli sular,
Temiz su bulunca az kullanıyorlar,
Bu sayede hayatta kalıyorlar.

Masum masum bakıyorlar,
Temiz su içemiyorlar,
Geziyorlar ama bulamıyorlar,
Temiz su gördün mü hemen koşuyorlar.

Temiz kalpler iyi gönüller,
Çeşme açıyor vakıflar, dernekler,
Çok seviniyorlar kana kana içiyorlar,
Su buldun mu havaya uçuyorlar.

Adem Arda BARAN

ŞEHİRDE NE ARAR

Köy hayatının güzellikleri,
Pembe pembe çiçekleri,
Doğanın cazibeleri
Şehir de ne arar.

Bitmeyen sohbetleri,
İmecenin güzelliği,
Selamların samimisi
Şehirde ne arar.

Şifalı meyve, sebzeleri,
En sağlıklı yiyecekleri,
Güzelliği, eğlencesi
Şehirde ne arar.

Ebrar Naz KARAKAYA

TEKNOLOJİ

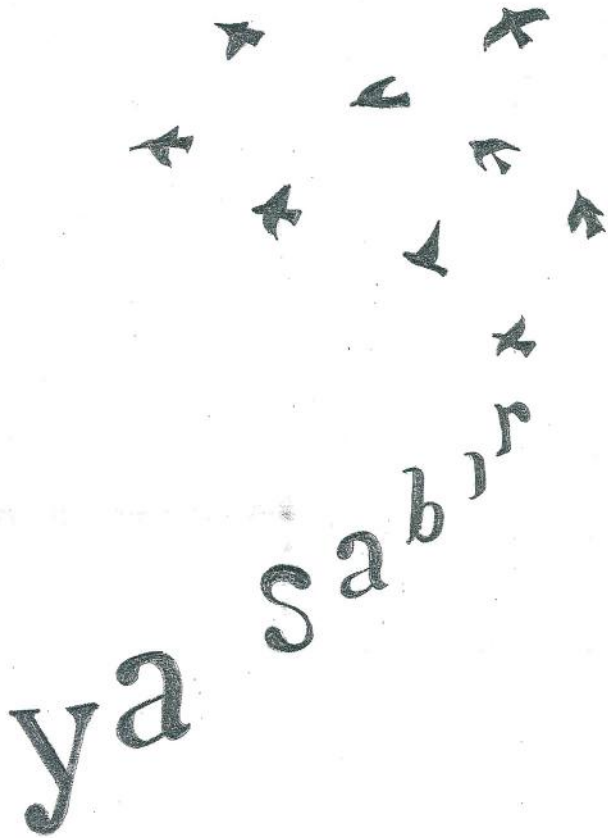
Teknoloji sevmeyi,
Özgürce eğlenmeyi,
Neşe içinde gülmeyi,
Zamanla yok ediyor.

İnsanların neşesini,
Çocukların derslerini,
Yaşamın güzelliğini,
Zamanla yok ediyor.

Oysa teknolojiyi
Doğru kullanabilsek
Yararları çok fazla
Bir bir anlayabilsek

Dersleri, ödevleri,
Sağlığı, beslenmeyi,
Gönlümüzce bilgiyi
Ne güzel öğretiyor.

Ebrar Naz KARAKAYA

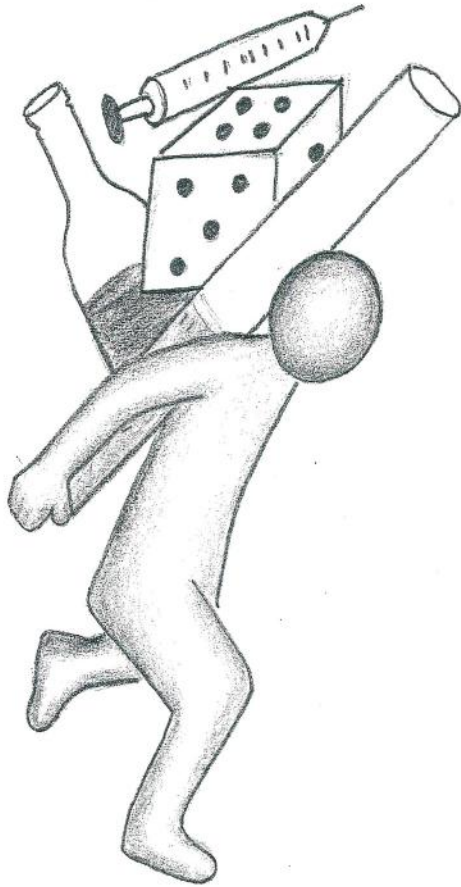
SABIR

Sabır bir imtihandır.
Bütün âlem bununla sınanır.
Sabredenler hep mükâfatlandırılır.
Sabırlı olmak her insana yakışır.

Sabır bir altın anahtardır.
Sen sadece sabredersen
Seni o kapıya illa ulaştırır.
Yoksa anahtar sonsuzluğa uğurlanır

Her şerde bir hayır vardır.
Unutma bu dünya imtihandır.
Herkes sabrının karşılığını alır.
Ahirette sabır edenler kazanır.

Ebrar ARSLAN

TUTUN HAYATA

Bağımlı olma sen de
Geleceğini karartma,
Paranı boşa harcama,
Haydi tutun hayata!

Yatırım yap geleceğine,
Kurtulsun gençlik seninle,
Allah yasaklamış bir kere,
Haydi tutun hayata!

Her başın ağrıdığında,
Krizе girip çıldırdığında,
Gececek sanıp aldığında,
Aldanma, Haydi tutun hayata!

Sığınıp dua et Allah'a,
Bağımlı olup bırakamadığında,
Durup düşün biraz da
Hayatı geri kazanamayacağını anla.

Adem Arda BARAN

YAPMA

Kullanma uyuşturucuyu
Uyuşturur her yerini
Özellikle beynini
Ziyan etme gençliğini!

İçme şu sigarayı
Örnek olma çocuğuna
Akciğerlerin çürürdü
Heba etme ömrünü!

Oynama kumarı
Borçlanma insanlara
Yazıktır parana
Haram sokma yuvana!

İçme haram içkiyi
Sabah iç, akşama deli
Yapma bunların hiçbirini
Günahtır bak her biri!

Elif EKİNCİ